Мал. А. ВАСИЛЕНКА

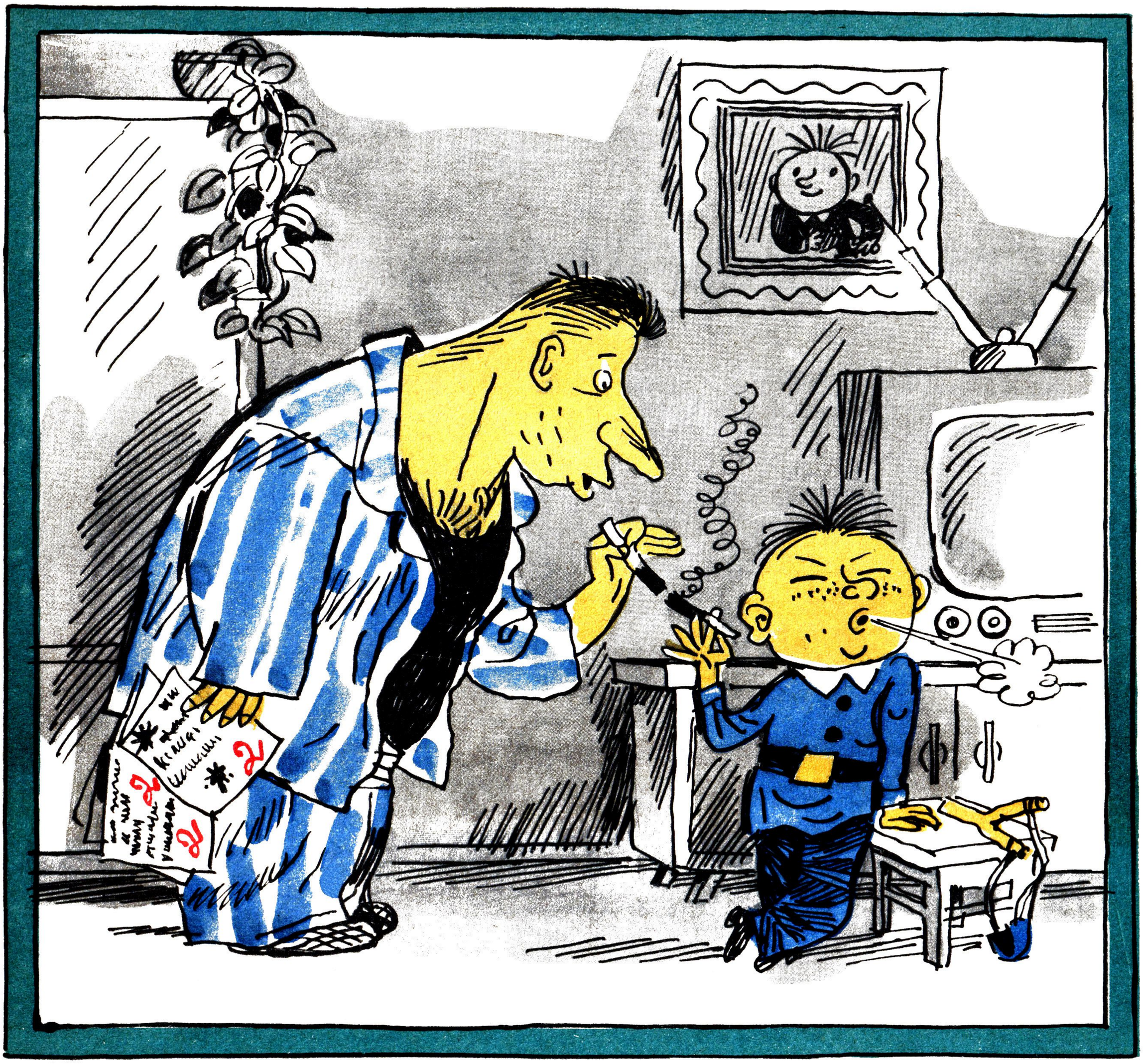

— Ніяк не можу зрозуміти, коли я дав маху у твоєму вихованні.

ПЕРЕЦЬ

№ 19 (797). Рік видання 42-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1968

На чужій спині

Багато неприємностей завдала людям у доатеїстичні часи підступна, капосна відьма із своїми примітивними знаряддями праці — ступою та мітлою. Основною метою її грішного існування на землі було якомога більше насолити громаді й досхочу поїздити на чужій спині.

У наш атеїстичний вік відьма в чистому вигляді не зустрічається. Однак, тікаючи від цивілізації до інших, малорозвинених світів, стара шельма все ж таки встигла вчинити останню капость: посіяла зерна свого сварливого характеру в окремі нестійкі душі. Дивись — десь і проглядне знайома личина, на якій виразно читаєш пристрасне бажання поїздити на чужій спині, поживитися за чийсь рахунок, а при нагоді й обплювати того, хто не дає себе осідлати.

Останнім часом жертви цієї капості виявлені у Броварах на Київщині та в Чернівцях. А втім, по порядку.

Стоїть у Мелітополі хатка на крокуючих ніжках, а в ній сидить і сердито махає мітлою, тобто, пробачте — авторучкою голова «Міжколгоспбуду» Петро Михайлович Зінченко. З-під ручки у всі кінці розлітаються акти, заяви і скарги. Зміст цих канцелярських творів один: Петро Михайлович вимагає відшкодування збитків, яких нібито заподіяв йому Броварський ремонтно-механічний завод при ремонті згаданої хатки — екскаватора Е-153.

Цей Е-153 і справді ремонтували в Броварах. Ціною героїчних зусиль колектив заводу спромігся в утиль, яким екскаватор був до ремонту, вдихнути нове життя й навіть примусити його працювати.

Вдячний «Міжколгоспбуд» навантажив екскаватор на автомашину й повіз до Мелітополя. Але в рідних пенатах сталася несподівана прикрість: при спробі зняти Е-153 з ваговоза його впустили, і у повній відповідності з законом всесвітнього тяжіння екскаватор упав на землю й розбився.

Що робити? Петро Михайлович прийняв підступне рішення: звинуватити Броварський завод.

— А покладу-но я на нього, сердешного, праву ногу, — зловтішно сказав він і склав одразу два липових акти, якими всі поламки відніс на совість і рахунок ремонтників.

— А покладу-но я на них ще й ліву ногу, — мовив після цього Петро Михайлович і надіслав у Бровари грізного листа, а потім телеграму і знову листа, де вимагав не лише задарма замінити пошкоджені деталі, а й повністю повернути сплачені за ремонт гроші, додавши до них 602 карбованці штрафу.

Коли ж на заводі не схотіли, щоб їх осідлав меткий голова «Міжколгоспбуду», Петро Михайлович розіслав у всі можливі й неможливі інстанції стос кляуз, основний зміст яких зводиться до того, щоб примусити безвинних броварчан танцювати під його, Зінченкову дудку...

Цього ж завзято добивається і Борис Гнатович Мовчан. Правда, мелітопольський екскаватор його не хвилює. У нього свій клопіт: сісти на спину керівникам Чернівецької сільськогосподарської дослідної станції і примусити їх скакати туди, куди він хоче. Хоче ж Борис Гнатович доскакати до своєї рожевої мрії — звання кандидата сільськогосподарських наук.

На дослідній станції спритний дисертант у ранзі старшого наукового працівника займався первинним насінництвом картоплі. Але сумні наслідки його багаторічних шукань свідчать про те, що Борис Гнатович куди краще розуміється на смакових якостях смаженої картоплі, ніж на проблемах її вирощування. Бо розсадники картопляної еліти, за допомогою якої він плекав надію осідлати науку, забраковані; висновки, підготовлені ним, визнані безвідповідальними й шкідливими як для теорії, так і для практики.

Про це й заявила неспроможному дисертантові науково-технічна рада Чернівецької дослідної станції, прийшовши до одностайної думки про його невідповідність тій посаді, яку він обіймає, і тим мріям, які він виношує.

Борис Гнатович не розгубився, миттю витяг іржаву ступу й почав по-діловому, із знанням справи товкти в ній брудну воду. І небезуспішно. Бризки тієї брудної води попали на чистий одяг уже не одного ученого в Чернівцях і за їх межами. Нескінченні комісії, що приїздять на станцію перевіряти мовчанові кляузи, в основному виконують функції роз'їзних філій «Хімчистки». Але марно.

Борис Гнатович не здається. Як не здається і Петро Михайлович. Вони твердо вірять у можливість зручно влаштуватися на чужій спині, для чого не гребують ніякими засобами.

Який же вихід? А вихід тим, хто ніяк не наважиться дати кляузникам по руках, підказує наш славний земляк М. В. Гоголь устами Тіберія Горобця. Дізнавшись про сумну долю свого приятеля Хоми Брута, якого доконала капосна відьма, Горобець слушно зауважив: «А я знаю, чому пропав він: того, що побоявся. А якби не боявся, то відьма нічого не могла б з ним зробити».

Золоті слова. Отже, стережіться відьми. Але — не бійтеся її!

Г. ЛОЗОВА,
В. ЧЕПІГА.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Пробачте, але ми креслили вашими лінійками...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

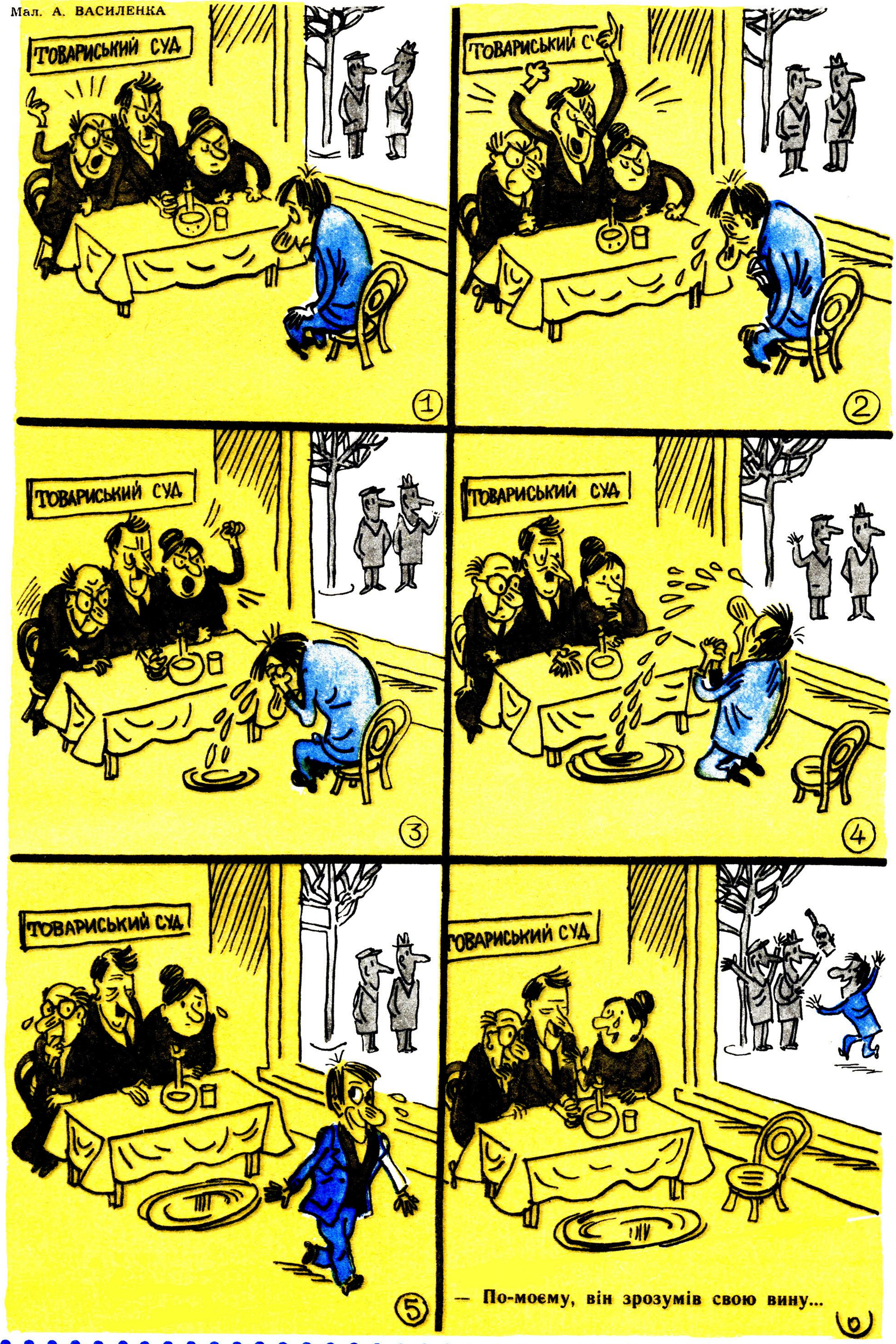

Телеграфне Агентство Перця

ЗАРАДИ ЗРУЧНОСТІ

ФАСТІВ Київської області. (Наш кор.). Працівники станції Фастів-1 розгорнули жваве змагання за краще обслуговування пасажирів, що користуються послугами залізничного транспорту. Не обминули вони своєю увагою і туалет, що стоїть на пероні. Знявши двері в обох відділах цього закладу, залізничники надали пасажирам можливість почувати себе тут, як у фойе театру: можна на людей подивитися та й себе показати.

...УЖЕ НЕ БЕРЕ

Цими днями нас відвідав представник матеріального відділу Ізюмського тепловозоремонтного заводу. Він попросив повернути його листа про те, що Нижньодніпровський вагоноремонтний завод систематично недодає їм, згідно умови про кооперативні поставки, одинадцять найменувань болтогаєчних виробів, вагонних попільниць та сталевих заклепок. Коли ми заявили, що всі факти, наведені в його листі, відповідають дійсності і що за зрив поставок нижньодніпровців треба гостро розкритикувати, представник з Ізюма відповів:

— Критика їх уже не бере. Навпаки, на кожен лист вони відповідають новим зривом поставок. Боюсь, Перче, що після твого виступу директор Нижньодніпровського заводу В. І. Худокормов замість виробів тицьне нам дулю.

ЩЕ ОДИН ПАМ'ЯТНИК

СОЛОНЯНСЬКИЙ РАЙОН Дніпропетровської області. (ТАП). Пам'ятник Солонянському міжколгоспбуду відкрито у колгоспі «Україна». Вигляд його дуже простий: стіни будівлі, схожої на колгоспну контору, перекриття, діри вікон, заіржавілий кран, заіржавіла бетономішалка, купа піску, купа сміття і привітна залізна арка.

Над цим витвором два роки трудилися кращі люди міжколгоспбуду на чолі зі своїм головою. Тож вічна їм шана і заслужена слава.

ПІДВОДНЕ РІЛЬНИЦТВО

Захоплююче видовище — ходіння по воді яко по суху — готується до показу глядачам у Якимівському районі Запорізької області. Автор цієї пантоміми не святий чудотворець і навіть не цирковий фокусник, а голова колгоспу «Прапор Леніна» М. А. Горлач. Це з його доброї ласки переорали береги річки Тащенак. І це завдяки йому після кожної зливи ту ріллю дощова вода зносить у річку, замулюючи не тільки її, але і ставки сусідніх колгоспів.

КОРОТКОМЕТРАЖКИ

МОЛОДЕ-ЗЕЛЕНЕ

Ще ні до чого не доріс ти, —
А вже поліз у сценаристи!

ДО І ПІСЛЯ

До шістнадцяти років закрито вхід —
І спробуй на фільм пробитися...
А там і після шістнадцяти літ
Немає на що дивитися!

ЧИ Є У НАС КІНОКРИТИКА!

Чого нема — того нема.
Вона — Велика в нас... Німа.

ФІЛЬМОРОБ

В бездари правило є золоте —
За брак він світом не нудиться:
— Нехай критикують: «Картина — не те»
А все ж таки вона крутиться!

ЩО ТАКЕ ДОБРЕ І ЩО ТАКЕ ПОГАНО

Добрячеє діло воно —
Повторного фільму кіно,
Та зле для нас і держбюджету
Кіно повторного... сюжету.

А. КОСТОВЕЦЬКИЙ.

Мал. А. СВИНЦОВА

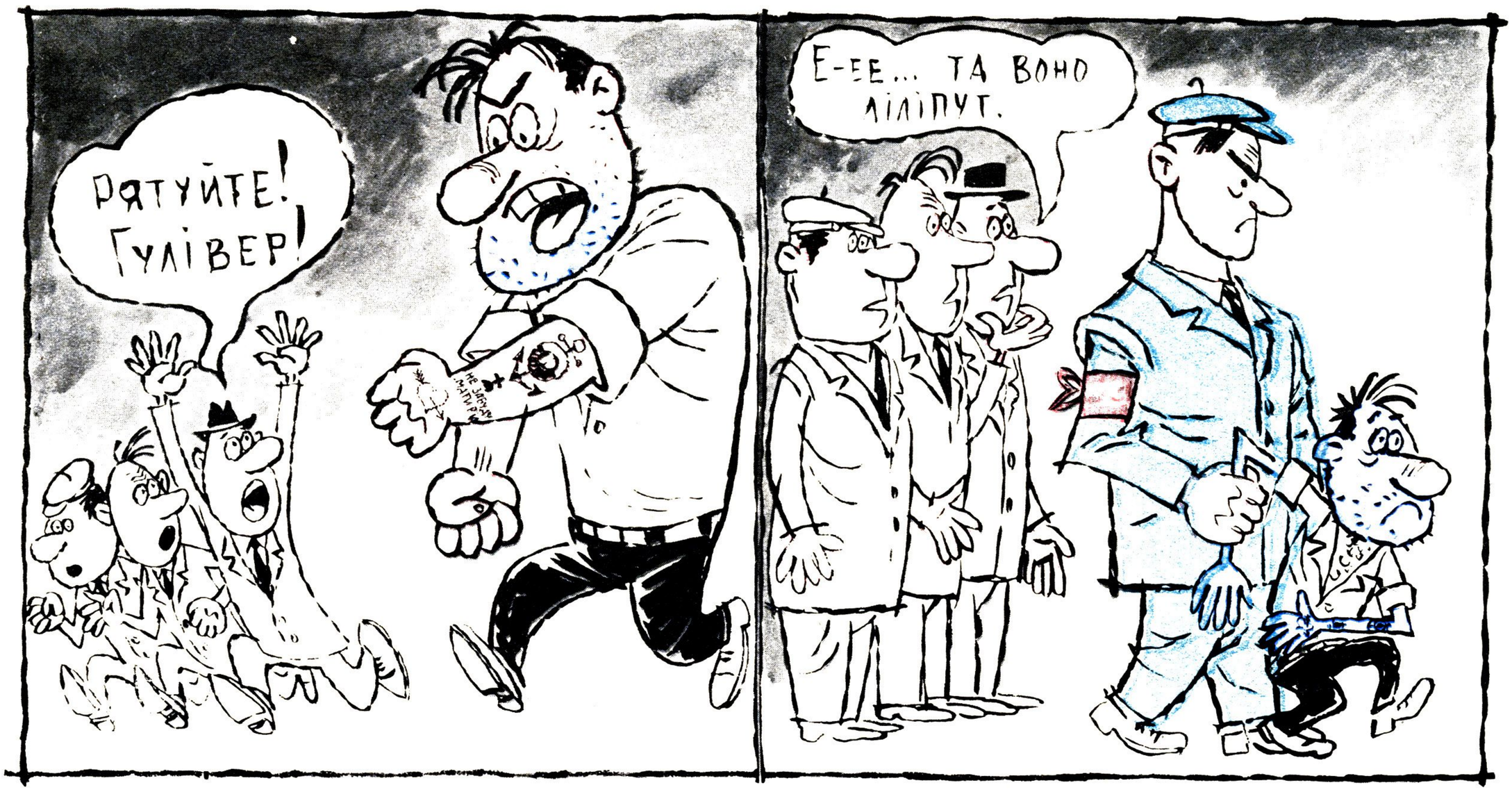

У СТРАХА ОЧІ ВЕЛИКІ

Сон в одній руці

Учора вранці були ми на вечорі спогадів.

У нічних сторожів усі вечори, як правило, відбуваються ранком. Професіональна специфіка.

Так от, наслухавшись спогадів про життя і діяльність працівників сторожової охорони, ми ще і ще раз переконалися, що ця професія таїть в собі невичерпні запаси романтичних пригод.

Узяти хоча б пригоду, в результаті якої мало не загинув смертю хоробрих Іван Григорович Шевченко.

Іван Григорович охороняє одну із товарних баз міста Вінниці. А на тій базі, само собою,— і автомашину, на якій їздить директор.

Щоб уберегти машину від можливої крадіжки, Іван Григорович на ніч сам заліз усередину. А щоб ще самого себе уберегти від сну, почав натискувати то на кнопки, то на важелі. Далі все вже відбулося як уві сні: завівся мотор, машина рушила з місця і з розгону врізалася в кам'яний мур. Мур подробило, машину розплющило, а Іван Григорович, який своєчасно з неї вискочив, зостався живим і здоровим і тепер править за приклад іншим нічним сторожам, що не вміють боротися зі сном.

А такі ще, на жаль, не перевелися.

Боровся, скільки вистачало сил, з цим лихом Іван Васильович Троцай — сторож магазину ювелірторгу. Чого тільки не перепробував — і холодною водою обливався, і міцного чаю напивався. Не допомагало! Нарешті, таки впетрав: прихопив з собою на роботу півлітра столичної, і, уявіть собі, сон як рукою зняло. До самого ранку співав бадьорих пісень. А вранці, коли розвиднілося, заспівали працівники ювелірного магазину. Тільки то вже була пісня з іншої опери, бо, як виявилося, вночі магазин обікрали.

Ну, звичайно, якби ми стали вдаватися в спогади про всі романтичні подробиці з життя сторожів підприємств і установ міста Вінниці, то, можливо, не обминули б і охоронця автогаража Мануїла Павловича Порохового, під пильним наглядом якого в нічній імлі розтанув здоровенний газозварювальний апарат. Може, ще декого згадали б,— та, мабуть, і того, що вже сказано, більш ніж достатньо. Бо, що не говоріть, а сторож — це ж таки тільки сторож, а не бог. А, як відомо, і богам не завжди вдавалося уберегти те, що вони охороняли. Згадаймо хоча б оту загальновідому історію з викраданням вогню...

Ні, куди більше, очевидно, заслуговують на увагу суб'єкти, які породили потребу в сторожах. Зокрема, ті умільці, на яких дія Карного кодексу не поширюється, бо гребуть вони не вагонами, а потихеньку та помаленьку клюють з чужої комори по зернині.

Що, наприклад, може Карний кодекс вдіяти з Серафимом Наумовичем Томчуком? Нічого страшного він начебто і не накоїв. Не камінь же носив за пазухою, виходячи з Вінницького м'ясокомбінату, а якийсь нещасний шматок свинини вагою в три кілограми.

А Тітко Настя Іванівна? Ну, попалася з 4,5 кілограмами краденої яловичини і тут же написала пояснення на ім'я директора, твердо пообіцявши, що «більше таке не повториться». А рівно через 15 днів прийшлося знову повертати крадене і писати нове пояснення. Тільки на цей раз уже вивела: «Сподіваюся, що більше це не повториться».

То «твердо обіцяла», а тепер лише «сподівається»...

Чи ж варто після цього дивуватися, що і найкращі сподівання часом не здійснюються.

Коли Марія Григорівна Дмитренко закінчила свій трудовий день, вона й гадки не мала, що сьогодні їй ще доведеться проливати кров.

А таки ж довелося!

Щоправда, це була кров бичача,— робітникам м'ясокомбінату дозволяють її брати без усякої оплати. Так от, коли в прохідній Марія Григорівна за щось зачепилася, кров, яку вона виносила у відрі, пролилася, і з-під неї на світ білий випнувся кусень філейного м'яса, що заважив три кілограми. Природно, що після цього люди зацікавилися ще коров'ячими тельбухами (їх теж можна взяти безкоштовно), які при собі мала Марія Григорівна. У тельбухах лежало 2,5 кілограма першосортного смальцю.

Навіть вахтери, яким багато чого вже довелося бачити, розвели руками:

— Чи не занадто жирно? —поцікавилися вони.

Ні, Марія Григорівна вважає, що не занадто. Все, каже вона, залежить від того, як кому везе. Ось, приміром, А. Х. Валеєв, шофер БМУ-71 вивіз на своїй машині із складу «Металопостачзбуту» аж 32 крадених труби, і нічого — продовжує їздити і підбирати те, що погано лежить. А Музиченко А. Г.— той, горопаха, погорів, хоч і працює пожежником: поцупив на Вінницькому масложиркомбінаті мізерію — лише 32 кусні мила, а друзі чомусь перестали з ним здороватися.

Перестали люди подавати руку й іншому члену цього колективу — Опанасу Хомичу Очеретнюку. А чому перестали, він збагнути не може.

Невже довідалися, що він, йдучи з роботи, ненароком прихопив 60 кусків туалетного мила? Чи, може, здогадалися, що репутацію людини, нечистої на руку, навіть тонною мила не змиєш?

Що й казати, в чесному гурті таким беручким діячам живеться не солодко. Навіть в тих благодатних місцях, де солодощами насичене саме повітря, яким люди дихають.

Чому, скажімо, при зустрічі з робітниками кондитерської фабрики так енергійно кліпає очима Д. Г. Грубар? Може, щось потрапило в око?

Еге ж, шоколад йому на очі потрапив. І щоб ним, капосним, собі не мозолити очей, він парочку кілограмів сунув за пазуху.

Щось подібне скоїлося і з комірницею кондфабрики П. Ф. Томчук: обома руками влипла в ящик з цукерками. Не почуваючи себе в силах одірватися від них, вона, бідолашна, змушена була весь ящик потягти додому.

У таких випадках інколи кажуть: — Чого, мовляв, не буває, коли сторож дрімає...

Робітники Вінницької кондфабрики дотримуються з цього приводу іншої думки. І вони, очевидно, мають рацію. Сторожі сторожами, але не одні вони несуть відповідальність за те, що деінде ще, на жаль, трапляються крадіжки. Бо, крім сторожів, існує ж ще і така штука, як совість.

Совість,— зауважив один філософ,— це наш незримий вартовий, який однако ж часто спить.

Не давайте, люди добрі, надміру спати нашим вартовим!

Зримим і незримим.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Вінниця.

ЗАПРОДАНЦЕВІ

Він не помер, а, як собака, здох.
Росте над ним не крин —
чортополох.
Жере черва прищаві телеса.
А де ж душа? Злетіла в небеса?
Ні, ні! Ще за життя в чужі краї
Продав він дідьку Семові її.

КАР'ЄРИСТОВІ

Він умер від досади,
Що позбувся посади.

ОБЕРЕЖНОМУ

Окрім своєї хати
Не хтів нічого знати
Навік заляканий Ілля,
І з того світу промовля:
«Моя могила скраю,
Нічого я не знаю».

ЗРАДЛИВОМУ ВІД РЕВНИВОЇ

Тепер хоч буду знати:
Лежиш ти в домовині,
А не в сусідки Нати
На пуховій перині.

ЗЛІСНОМУ НЕПЛАТНИКОВІ АЛІМЕНТІВ

Довгенько, мов сила нечиста,
Гасав він із міста у місто,
Аж поки в могилі глибокій,
Нарешті, знайшов собі спокій.
Отут вже не можуть зловити
Його ані жінка, ні діти,
Сюди вже не можуть дійти
Його виконавчі листи.

ГУБИТЕЛЕВІ ПРИРОДИ

Отруївши річку, він помер,
А вона смердить іще й тепер.

Євген БАНДУРЕНКО.

З олівцем по Новгородці

Новгородка — не Новгород. Новгородка — ще й не місто. Селище міського типу. Новгородка — не центр землі. Зате центр Новгородківського району на Кіровоградщині. А раз «центр», то по ньому мусить рівнятися весь район. А на що рівнятися?

1. «Йди ти в баню». Ця фраза в Новгородці рівнозначна виразові «Їдь на море». Новгородчанці на море не їздять. Вони ходять у баню. Їхня баня — це й ультрафіолетове промінняя, і грязеві ванни, і ще таке, чого не має жодна баня на Україні. Ультрафіолетовоінфрачервона вода. Раз помився — наче три місяці на березі моря загоряв. Не хочеш загару, попроси жінку. Зішкребе з тебе коричневу плівку, як з нігтя манікюр.

Добре новгородчанцям. Приїжджим важче. Баня засекречена. Вивіски нема. Коли працює — теж невідомо. Якихось два дні на тиждень. А коли саме? Про це, мабуть, і директор комбінату комунальних підприємств Г. Т. Хильченко не знає.

2. Де ліс рубають, там тріски летять. У Новгородці лісу не рубають. У Новгородці споруджують будинки. Великі, красиві. З квартирами світлими. І з цих квартир тріски летять. З меблів. Стане отак жінка на порозі нової квартири та як цубоне ногою новокуплені чоловіком меблі:

— Що ти мені у вік космосу допотопного рундука пхаєш! Давай сучасний буфет, давай овальний стіл...

— Давай, давай!.. Іди в магазин та візьми. Там вагон допотопних диванів і два вагони ще допотопніших столів...

— Я також не можу «дати», — відмахується продавець. — Нам не дають. Не привозять.

А хто привезе? Директорові раймагу С. Д. Шаповалову та голові райспоживспілки В. М. Іванову не до круглих столів і не до овальних. Вони прикуті до своїх — кабінетних. Прикуті і не бачать навіть того, що в Новгородці в магазинах нема в продажу м'яса і сала. А навколо в колгоспах м'ясом хоч гать гати.

Сидить новгородківський торговельний Магомет заплівши ноги і склавши руки. Сидить і чекає, поки до нього гора прийде. Поки йому меблі завезуть, поки йому на тарілочці м'ясо піднесуть.

3. Якщо ми вже згадали про м'ясо, то не личить обминати новгородківську чайну. Хто у ній раз побуде, той повік не забуде. Через оте ж м'ясо. У різних стравах і різних видах воно має одну властивість: пахне! Дух дає такий, що потім чим не заїдай, все одно чуєш. Не чує того аромату тільки Новгородківська санінспекція і, зокрема, завідуючий санепідвідділенням М. А. Письменний. Він не чує. І про його діяльність у Новгородці теж не чути.

4. Що має спільного коза з культурним відпочинком молоді? На перший погляд нічого. А спитайте першого-ліпшого парубка у Новгородці, як відпочиває молодь, і він відповість: «Ганяє козу»

«Ганяти козу» це значить вештатися сюди-туди. Ганяють козу вечорами, ганяють у вихідні дні. Навіть танцювального майданчика у Новгородці нема.

— Усе буде, — тішить завідуючий районним відділом культури І. Н. Копійка. — Ось палац культури догрохаємо...

Добре, що палац культури у Новгородці грохають. Та, щоб не вийшло як у тій приказці: поки мама зібралися хліб пекти, тато з голоду дуба врізали.

5. Культура тісно пов'язана з побутом. А побут — з побутовим обслуговуванням. Новгородка, як і кожний солідний населений пункт, має свій комбінат побутового обслуговування. І комбінат обслуговує:

По лінії «стрижки волосся і промивання голови». Тільки чоловіків. Жіноче і дитяче «стриження і промивання» відбувається за 35 кілометрів. У Кіровограді.

По лінії пошиття, ремонту верхнього і нижнього одягу. Шиють у Новгородці. І верхнє і нижнє. Шиють так, що клієнт ніяк не може второпати, де верх, а де низ.

По лінії фотокопіювання. Клепають на місці. Тримає людина в руках свою копію і думає: «Чи то мені перед фотографуванням хтось фізіономію зіпсував, чи то я сам по собі деформувався?».

Що думає з приводу такого обслуговування виконуючий обов'язки директора комбінату М. Ф. Бойко? Звісно що — розширити сферу побутового обслуговування і поліпшити якість робіт. Ще якби при тому «поліпшенні» і «розширенні» та звузити погіршення, от зраділи б люди!

6. Хтось прочитає фейлетона і скаже: «Невже ж у тій Новгородці все так погано?».

Не все. Далеко не все. Далеко не переважає оте погане над хорошим. Хоч каже мудрість народна, що хорошому похвали не треба, ми похвалимо. Похвалимо директора новгородківської школи № 2 Павла Федосійовича Козуля. Похвалимо за чистоту і порядки в школі, за зразкове виховання, за прищеплення учням любові до природи і до праці. Похвалимо і попросимо:

— Павле Федосійовичу. Запросіть до себе в школу отих вищезгаданих і незгаданих діячів. Хай вони подивляться, яким повинен бути справжній господар, справжній керівник. Запросіть і навчіть, що треба зробити для того, щоб і в їхніх організаціях та установах був такий же порядок, як у вашій школі.

**З Перцем подорожували,
записували і малювали**

**Є. ДУДАР
та С. ГЕРАСИМЧУК.**

Кіровоградська область.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

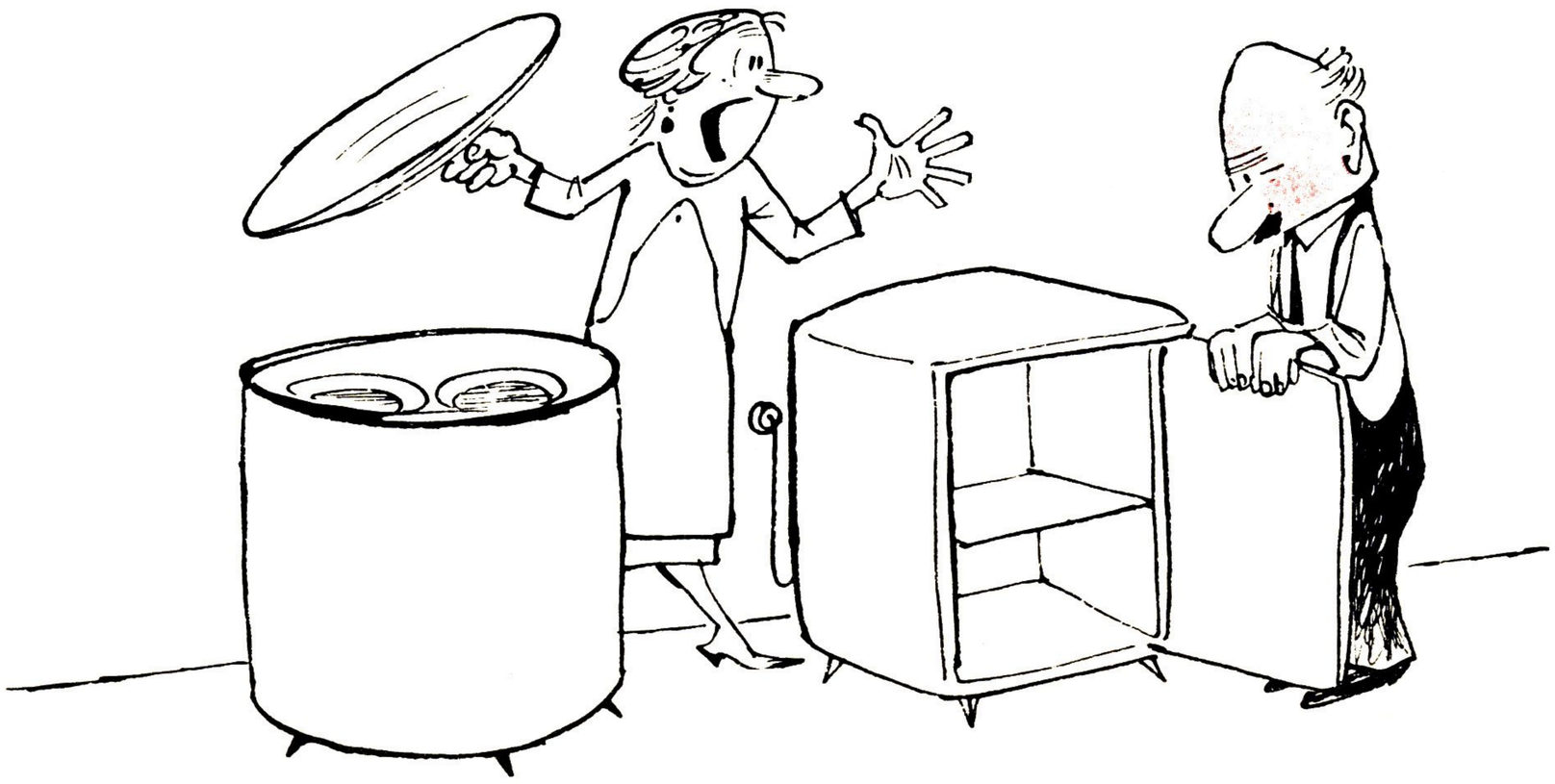

— Роззява! Ти знову холодець у пральну машину засунув?!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У фейлетоні «Скромність по-скадовськи» («Перець» № 15) розповідалося про деяких скромняг культурно-освітнього фронту на Херсонщині. Зокрема, йшлося про завідуючих Приморським, Володимирівським, Краснянським і Новоолексіївським сільськими клубами. Надмірна скромність стримувала їх творче горіння, скромно замовчували вони свою бездіяльність і перед вищими інстанціями. Словом, скромно розписувались у відомостях на зарплату і тихенько носили ключі від клубів.

Завідуючий райвідділом культури тов. Коваленко кілька разів поривався хоч кинути докір неробам, але, видно, скромність не дозволила йому цього зробити. І він мовчав.

Секретар Скадовського РК КП України тов. Вишневий повідомив редакцію, що фейлетон обговорено на бюро райкому партії. Критику визнано правильною. Завідуючі Новоолексіївським і Приморським сільськими клубами Рубан С. І. і Макаренко Л. Г. з роботи зняті.

На завідуючого райвідділом культури тов. Коваленка накладено партійне стягнення.

Як бачимо, не завжди скромність доводить до добра.

Грай, музико, грай!

ФЕЙЛЕТОН

Чи бували ви коли-небудь у селі Комендантівці на Полтавщині? У тій привільній стороні, де на безкраї ниви артілі «Росія» рушають на зорі трактори, де невтомно трудяться хлібороби й тваринники, і земля щедро віддячує людям за працю. То, кажете, не бували? Шкода. Шкода хоча б тому, що ви не знаєте, як весело і невимушено відпочивають тут сільські трудівники, як піклуються тут про їхні культурні потреби.

У кожного села своє неповторне обличчя. Воно запам'ятовується чи то прадавніми вербами над левадою, чи то розмаїтістю квітів обабіч дороги. На приїжджого у Комендантівку дорога через село справляє незабутнє враження. Коли нею промчить мотоцикл чи машина, то через село рухається такий стовп куряви, що приїжджий стовпіє і помилково вважає, що спостерігає африканський самум.

Місцевих жителів це явище природи не дивує — вони до нього звикли. До того ж правління колгоспу винайшло, як боротися з наслідками «самуму». У центрі села торік спорудили баню відкритого типу — без даху і без дверей. Щоправда, і без води. Але коли йде дощ, у чотирьох стінах бані можна прийняти чудовий душ. Стомлена, запилена людина одержить такий заряд бадьорості, що одразу схоче культурно розважитись — скажімо, зігрітись у стрімкому гопаку. І це легко здійснити...

Основне вогнище культури у Комендантівці — клуб. Дорогу до нього знаходять по запаху, особливо навесні, коли на поля вивозять мінеральні добрива. Річ у тім, що склад міндобрив міститься якраз біля клубу і тому потрапити до нього можна навіть з заплющеними очима, аби не було нежиті.

А вже хто прийде у клуб, не пожалкує — весело буде й цікаво так, що дух захоплює! Сама обстановка цьому сприяє. Почне ото молодь на стільці сідати — і вже регоче до упаду: там он дівчина упала з поламаного стільця, там хлопчина провалився крізь трухле сидіння — ну як тут втримаєшся од сміху! Ще й потерпілі підводяться з земляної долівки такі замурзані, що їм саме враз розходиться по домівках.

Ті ж, хто лишається у клубі, починають культурно збагачуватись. Переважно за допомогою старих фільмів. «Крутить» їх син кіномеханіка Вітя (бо батько працює у колгоспі трактористом), а квитки продає його сестричка-шестикласниця. Діти одержують неабияку насолоду, переглядаючи фільми, на які «дітям до 16 років не дозволяється».

Ну, а яка у Комендантівці художня самодіяльність? Як відкривають тут щедрі таланти? О, самодіяльність тут буяє і розквітає. Чого в клубі тільки немає! Співочого гуртка — немає, драматичного — немає, духового оркестру — немає, бо куплені колись інструменти поіржавіли в колгоспній коморі, і в мідних трубах миші звили кубла.

— У нас є гармошка, — каже завклубом. — На ній грає Горошко. А я граю на скрипці, і коли немає кіно, завжди є танці.

Завідуючий клубом Федір Овсійович Бейцун — культармієць за призначенням. Раніше він працював завгоспом у колгоспі, так само, як його попередник на культурній ниві теж працював спочатку у колгоспі — сторожем. Отож, не дивно, що під керівництвом таких досвідчених фахівців клубна робота у Комендантівці завжди вирувала.

А який у селі є музей! Він міститься у тому ж таки клубі. Експонати до цього музею — старовинний посуд, одяг, фотографії уславлених земляків — збирали юні слідопити, ентузіасти-краєзнавці. Подивитися експонати може кожен бажаючий. Для цього треба тільки взяти довгу драбину і видертися на горище клубу, бо іншого приміщення для музею ні голова колгоспу Я. Г. Радченко, ні голова сільради С. Я. Войтенко підшукати не змогли.

— Ну, як піднімати культуру, — бідкається голова сільради, — коли по статті «культмасова робота» усі наші кошти «з'їли» ремонт клубу та купівля палива.

— Ну, що зробить сама сільрада, — каже завідуючий Кобеляцьким райвідділом культури Скляренко, — коли правління колгоспу вважає, що все, що стосується клубу, не стосується правління колгоспу.

Ну, що, питається, робити керівникам районного відділу та обласного управління культури, аби підтримати комендантівську молодь у її прагненні до світу прекрасного — музики, поезії, мистецтва? Одне-однісіньке — сумлінно ставитися до виконання своїх прямих службових обов'язків.

...Коли на село спускаються сутінки, біля клубу чути гармошку. Гармоніст витинає «Дунайські хвилі» — фальшиво, але дуже азартно. На бугристому «п'ятачку» кружляють дівочі пари.

— Галько! — кричить хтось із гурту. — Зніми «шпильки» бо поламаєш ноги.

Хлопці лузають насіння та залицяються до дівчат, кидаючи в них шкурки з кавунів. Жарти, сміх. Весело — далі нікуди.

Якщо ви ніколи не були в Комендантівці, поїдьте — подивіться. Бо села, де так цікаво й змістовно відпочивають, скоро можна буде перелічити по пальцях.

Л. ШИЯН,
спец. кор. Перця.

с. Комендантівка
Кобеляцького району
Полтавської області.

Народні усмішки

ВЕСЕЛА МОЛОДА

На своєму весіллі молода ні в чому не поступалася перед подругами. Разом з ними співала і танцювала. Одна жінка, підійшовши до молодої, сказала:

— Галочко, тобі не можна ні співати, ні танцювати. Ти повинна тільки плакати.

— І чого це я буду плакати? Хай той плаче, хто мене бере, — відповіла молода.

Повідомив В. І. ЮРЧУК
з м. Грозного

НЕ ТУДИ ЗАКРУТИЛА

Прийшов Петрик із школи, а батько питає

— Ну, яку оцінку одержав?

— П'ятірку, — відповідає син.

Батько розкрив зошит, а там двійка. Почав сина лаяти.

Петрик заплакав і каже:

— Хіба ж я винуватий, що вчителька не туди гачка закрутила.

Повідомив В. С. ОЛІЙНИК
із зернорадгоспу «Волгоградський» Джетигаринського району Кустанайської області.

ХАЗЯЙСЬКИЙ СИН

Вирішив батько відвідати сина, який в армії служив. Повернувся додому, а сусіди питають:

— Ну, що, Свириде, бачили сина?

— Аякже, бачив.

— То й як він там?

— Хвалити бога, добре. Сказано: хазяйська дитина. У нього коні добрі, бочка дубова, і возить на кухню воду.

— А Мокрининого Петра не бачили?

— Бачив і того.

— А він же як?

— Що ви з нього хочете. Був тут крученим і там такий. Зібрав чоловік тридцять і крутить ними: то наліво, то направо, то лягай, то вставай...

Повідомила А. ЯШКІНА
з м. Полтави.

ЯКИМ ЧОРТОМ

Зійшлися два куми, от один і каже:

— Їздив сьогодні на базар, та зайшов в інкубатор і купив сорок дев'ять курчат. Як вигодую, то буде сорок дев'ять курей.

— А чому ти не купив п'ятдесят, до рівного рахунку?— запитав кум.

— Та яким їх чортом годувати? — відповів той.

Повідомив І. КЕКІН
з м. Новотроїцька
Оренбурзької обл.

МОЖЕ, ВРОДЯТЬ

— Що ти шукаєш? — запитала баба Горпина зятя, дивлячись, як він повзає на колінах по огуді огірків та картоплі.

— Син ключі посіяв,— втомлено відповів зять.

— Тату, не шукай. Почекаємо, поки зійдуть, — промовив син.

Повідомив В. ДРИГАЙЛО
з м. Запоріжжя.

ДОГАДЛИВИЙ

На уроці біології вчитель питає учня:

— Чого бувають кислі ґрунти?

А той відповідає:

— Багато росте щавлю.

Повідомив П. К. НЕСТЕРЧУК
з с. Нівецьк
Дубровицького району
Ровенської області.

НУ Й ЛЮДИ...

Дзвінок. Господар відчиняє двері.

— У вас у ванній лопнула труба?

— Ні.

— А тут живуть Петренки?

— Ні, вони виїхали звідси два місяці тому.

— Ну й люди! Викликають водопровідника, а самі виїжджають.

Надіслав В. ДЕМЧЕНКО
з м. Тернополя.

СТАРАННІ ДІТИ

Зайшла кума до сусідки і побачила свою сокиру, яка кілька днів тому пропала.

— Ай-ай, кумо, як не соромно! Це ж моя сокира.

— Я вже нею, кумо, і дрова рубала, а от чия вона і як сюди попала, далебі, не знаю. Мабуть, діти занесли.

— Чиї діти?

— Та чиї ж бо іще? Звісно, ваші, в мене їх немає.

— Не кажіть дурниць, кумо. Мої діти з чийогось двору коли не коли принесуть щось, а щоб з свого в чийсь, такого ще не бувало.

Повідомив В. Г. СВАТЮК
з с. Демківці
Чемеровецького району
Хмельницької області.

НЕ БУДЬТЕ ТАКІ ЦІКАВІ

Приїхав один чоловік з хутора на станцію. Підійшов до каси і просить:

— Продайте, будь ласка, один квиток на поїзд.

— Куди ви їдете? — питає касир.

— Та до сина в гості.

— А де ваш син живе?

— В місті.

— А в якому місті?

— Ось і не скажу. Яке вам до цього діло? Не будьте такі цікаві, як моя Параска. Дайте один квиток і все.

Повідомив В. І. КРАТКО
з Новосибірська.

Г. АСТРАУСКАС

ЗАПОВІТ

Моя дружина страшенно любить читати статті на медичні теми. Дякуючи їм, вона тільки й тримається на білому світі. А що стосується мене, то я, на її погляд, здоровий, як бик, і переживу всіх членів сім'ї та й майбутніх онуків. Однак турбуватися про своє здоров'я я повинен нарівні з сім'єю. Бачите, вона, моя жінка, не може терпіти тих чоловіків, які вигадують бозна які хвороби і легковажно тікають від своїх сімей навіть на той світ.

З минулого тижня ми перестали їсти яйця. Дружина вичитала в журналі статтю якогось доктора сердечних наук. Доктор пише, що в яйцях багато холестерину, а від холестерину закупорюються судини. Біс з ними, проживу і без яєць!

Безповоротно щез із холодильника і свинячий смалець. Він, за твердженням іншого доктора, ще страшніше яєць. У судинах одного хворого американця, який понад усе любив смажені на смальцеві млинці, кажуть, знайшли 103 відсотки холестерину. І тільки після лікування соняшниковою олією, всі судини виправились, і тепер родичі ніяк не можуть дочекатися спадщини, яка була в них майже у кишені.

Масло, сказала дружина, ти надалі бачитимеш, як свої вуха. У ньому холестерину ще більше, ніж у смальці. Можеш, мовляв, їсти і маргарин.

Не бачу уже кілька днів і сметани. Адже з сметани роблять масло, а масло — джерело холестерину.

Днями дружина мене запевнила, що, дякуючи пресі, ми запобігли атеросклерозу, а зараз об'єкт наступу — рак. Третій день їм страви під девізом — «Все з буряків». Мені здається, що я вже став схожим на буряк як зовні, так і всередині. Напевне, і після смерті рак не торкнеться мене. Цього автора, що порадив так захищатись від раку, я вішав би на тонюсінькій мотузочці, і щоб вона постійно обривалась. А, можливо, ще краще було б його четвертувати. Жаль, що у мене немає відповідного обладнання.

Життя товстих в усьому світі значно коротше, ніж у тонких людей. В журналі написано, що серце гладкого швидше розбовтується, переганяючи кров через сало.

Ми з дружиною зважились. Вага в обох більша, ніж слід. Почали, як радили в статті «розвантажуватися». Жаль, що цього методу не знав начальник древньої контори інквізиторів Торквемада! Якось за цілий день я випив лише три пляшки кефіру. Навіть шматочка хліба жінка не дала.

Наступного дня піднесла шість тертих яблук. Через день — якихось м'ятих овочів.

На кінець тижня впала вага не тільки у мене, але навіть я сам — впав зі сходів. Дружина переконана, що я сам в цьому винен. Мовляв, не треба було напиватися на голодний шлунок. А вага однаково перевищує норму. Тому з наступного тижня з мого раціону жінка викинула картоплю і усі страви з борошна.

Сиджу, зачинившись у себе в кімнаті і пишу. Пишу заповіт. Дружина у сусідній кімнаті займається лікувальною фізкультурою. Діти готують уроки. Дивно, чому раніше мене лякала смерть?! А тепер? Нічого не боюсь, хоч знаю, що більше тижня не протягну. На душі якесь блаженство і спокій. Жив чесно, прислухався до жінки і медичних статей. Помру з чистою совістю. На столі лежить розгорнутий журнал. Там стаття під заголовком «Яйця і жири — виправдані». А нижче підзаголовок меншим шрифтом: «Найновіші дослідження довели, що яйця і жири не є основною причиною атеросклерозу». Далі інший підзаголовок: «І вода може бути отрутою». Якщо, зрозуміло, в ній чимало вапна і ще якоїсь чортівні, тоді судини... Більше я не читав. Журнал передам жінці, коли закінчу тестамент. Цікаво, скільки може прожити без води верблюд? Потрібно буде заглянути в енциклопедію. Можливо, ще доживу до суботнього футбольного матчу?

Переклад з литовської
Г. ДЕМЕНОК.

РИБАЛКА В ЛІКАРНІ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— У мене видалили з печінки ось такий камінь!..

Літературні пародії

ПАСАЖ МОВЧАННЯ

Ліна КОСТЕНКО.

А я перетерплю а я перебуду
Перечекаю я пережду
А я перемовчу перезабуду
Все що писала перепрісплю
Перезакрию віями очі
Перезавішу свої уста
Скіфською бабою в поганській ночі
Закам'янію (років до ста)
А я перевершу перемовчанням
Свій перевірш надвірш супервірш
Хай перележить в скрині чекання
Мої блукання між хмар і гір.
А якщо вірш мій перестаріє
Ще й перегоркне перегорить
Чи перекисне чи перетліє
Нехай одній це мені болить!

ТРЕБА ВЧИТИСЬ!..

Леонід ПЕРВОМАЙСЬКИЙ

«І вірші нерівно пишу...»
«...А вірші писать, молоді поети,
Буду вчитись у вас».
(Л. ПЕРВОМАЙСЬКИЙ. «Уроки поезії»).

Давно мене вже критика не лає.
Давно я на Парнасі ветеран.
Лиш на погоду від критичних ран
В дні ювілею серце завмирає.

Не знаю я, і досі не збагну —
Чого мої поезії друкують,
Чого мої портрети ще малюють,
Коли я вже новацій не утну?

По щирості: забув я, як писати.
Піду в лікнеп парнаський до Драча.
Я з молодими гратимусь в квача.
Хай початківці вчать, як римувати.

Та несподівано вірш рветься з-під пера,
Шикується в рядки, вирує й піниться...
Тоді живу. Тоді душа прокинеться:
Вагання, втома, старість — то мара!

І поетична промовля малеча:
«В поезії він сам собі предтеча».

Юрій ІВАКІН.

ВИМУШЕНЕ ОСВІДЧЕННЯ

Де ти? Освідчуюсь в коханні
Соснам, тюльпанам.
Білою усмішкою сміюсь.
Задаюсь! Здаюсь!

З вірша Віталія РІЗНИКА «Освідчення в коханні» («Ранок» № 6 1968 рік).

О, де ти, люба? —
Нагрів вже чуба.
П'ять пар сандалів
Стоптав з печалі.
Я від кохання
Горю тюльпаном,
Ти ж задаєшся
І не здаєшся.
Сосну у парку
Обняв я шпарко
Й казав до рання
Їй про кохання.

Аркадій МУЗИЧУК.

ДВА МИХАЙЛИ

Але ніщо ніколи не зникає,
бо вічний світ матерії
і вічне
у нім життя.

Михайло ІГНАТЕНКО.
Із збірки «Багрецева земля», («Радянський письменник», Київ, 1968).

Скільки голову я не ламав,
Та не можу сказати і досі:
Хто з Михайлів оце написав —
Ігнатенко чи Ломоносов?

Василь ЗАЄЦЬ.

СТУДЕНТСЬКИЙ ГУМОР

Мал. А. СВИНЦОВА

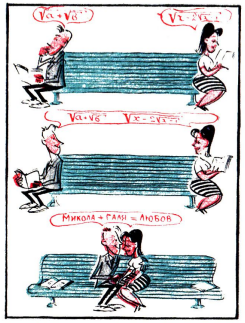

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

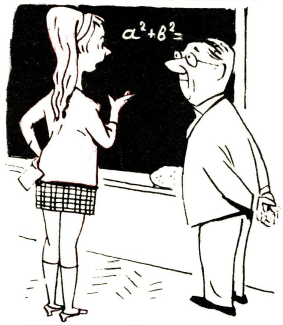

— А чи не могли б ви запитати щось легше: у мене ж перездача не тільки з вашого предмета.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

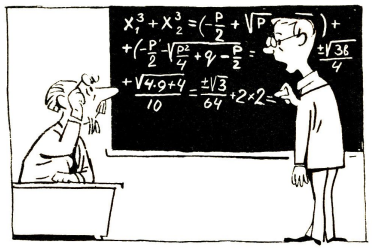

— Професоре! Я забув, скільки буде два по два...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

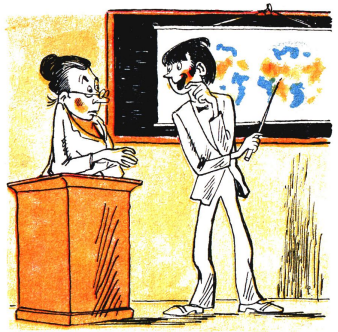

— Назвіть головне місто Берега Слонової Кістки?
— Кривий Ріг!..

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Кажуть, що в професора ще зі школи ця звичка.

МАГОГ, СИН ГОГА

На перший погляд, він виглядає коміком у житті, гумористом за покликанням.

Уявіть, стоїть перед нами 56-річний чоловік, середнього росту, з сіреньким обличчям, в інтелігентних окулярах. Його питають:

— Скажіть, це ви й є Поточняк Антін Григорович?

— Ні,— картинно звівши очі догори, відповідає він.— Прізвище, яким ви мене називаєте, не моє. Я народився бути покутником. Моє прізвище — Лжепророк-антихрист. Ім'я моє — Магог, син Гога. По-українському — Губитель. Я — Древній змій, Дракон, Люцифер...

Плеще отак і хоч би тобі посміхнувся.

Його питають: скільки років маєте?

А він знову ж таки «на повному серйозі»:

— Рівно сім... Народився в 1961 році.

— Вар'ята грає,— сміються люди.

Більш обізнані пояснюють: ніякий він не вар'ят. Це достеменно перевірено спеціалістами. Просто дурником прикидається, бо йому так зараз вигідно, аби уникнути відповідальності за капості людям.

Про капості — дещо пізніше. А поки — про гумор.

Ви вже чули, як саме висловлюється наш гуморист. Тепер ознайомтесь з його письмовою творчістю. В одному з своїх автобіографічних творів колишній уніатський священик Антін Поточняк описує, як саме йому в голову вскочила вдала думка організувати секту покутників.

Справа, значить, відбувалася так.

«Грудня 22, року 1954 на святій горі в селі Середнім з'явилась мати Божа... Мати Божа явилась одній невісті українського католицького обряду на ім'я Анна, яка не вміє ні читати, ні писати. Мати Божа, як ця невіста розказує, була в білу суконку убрана, голубим поясом підпоясана, а над головою 12 звізд... Мати Божа на ногах не мала жодної обуві, була боса. Мати Божа промовила дуже сумним голосом: «Доню, доню, доню! Ти бачиш, скільки в мене ласк, повнота ласк Божих, а не маю кому роздати, бо мої дочки й сини відвернулися від мене. Я хотіла б зробити амнестію для бідних грішників, бо погибель близька, як за часів Ноя... Буду на сій горі перебувати і роздавати поміж вас свої ласки через се джерело і через сю водичку. Хто з вірою прийде на се місце і буде жалувати за свої гріхи і буде каятись, того уздоровлю на душі й на тілі...»

Отаку промову виголосила діва Марія, стоячи босою на снігу перед порівняно вузькою аудиторією в особі «невісти Анни». І хоч «невіста Анна» — вона ж Ганна Кузьмінська — не вміла, як стверджує наш літописець-гуморист, ні читати, ні писати (відтак і стенографувати), вона точно процитувала промову своєму братові Гнату Солтису (який теж у свій час посвятився в уніатські священики), а згодом, за кілька років,— його напарникові й приятелю Антону Поточняку. Діва Марія, як встигла помітити її вдячна слухачка, говорила по-українському з легким французьким акцентом. А Поточняку й Солтису було достеменно відомо, що буквально перед цим Марія перебувала у французькому місті Лурді. Отож появу діви на Середняньскій горі слід було сприймати не інакше, як продовження гастролей.

І Поточняк і Солтис десь у глибині душі відчували, що й докладний опис одягу діви Марії, і те, що вона стояла необутою на снігу, і навіть французький акцент, — усе це може виявитись недосить переконливим для людей. Та, на щастя, «невіста Анна» (не без допомоги Поточняка) в останній момент пригадала ще одну характерну деталь. Виявляється, діва Марія конфіденціально повідомила точну дату «страшного суду» — 21 квітня 1962 року. Саме в цей день загинуть усі комуністи, комсомольці, піонери й жовтенята, які на той час не встигнуть порвати зі своїми організаціями, а крім того, усі інші, хто не побуває на Середняньскій горі, не помолиться там і не поп'є святої водички.

Така конкретність, як і розраховували, на декого вплинула. Спочатку одиницями, а потім і десятками забобонні люди почали стягатися на гору, де під керівництвом Поточняка й Солтиса проводили бузувірські моління.

Тих, на кого не діяли достеменні розповіді, задобрювали різними дарунками від імені ангелів. А коли затягнута в секту Софія Бачинська схаменулася і почала відходити від них, то Поточняк з Солтисом встановили, що вона зв'язана з дияволом, потім підіслані ними люди відібрали в жінки подаровані раніше речі і спалили їх у лісі («тьху, сатано!») і нарешті хтось із їхніх поплічників підпалив і хату Бачинської.

Тим часом настало 21 квітня — день «страшного суду». І завербовані покутники з полегшенням зітхнули — їм вдалося врятуватися від загибелі. Щоправда, живими залишились і всі ті, хто у той день, за точними прогнозами, мав обов'язково загинути. Це якось насторожувало.

Та Поточняк із Солтисом не розгубились. Вони тут же повідомили, що, очевидячки, сталася якась накладка: може, не встигли т а м усе як слід підготувати. Словом, «страшний суд» переноситься на п'яте червня. Але і в цей день через якісь організаційні неполадки захід було зірвано.

Однак для тих, хто став регулярним слухачем поточняківських проповідей, учасником дикунських молінь, ці зриви вже не мали значення. Днем пізніше, днем раніше — яка різниця, головне, що «страшний суд» таки буде. Не хотілося думати й про те, що й діва Марія троки підвела. Чейже твердо обіцяла: «буду на сій горі перебувати і роздавати ласки», а люди скільки сюди не приповзали (так, приповзали, бо ходити на гору пішки було заборонено), святої діви ні разу й не побачили. І нікого вона не «уздоровила», хоч хворі люди, приповзали з вірою, що вилікує. А водночас деякі цілком здорові жінки, які регулярно відвідували влаштовані Поточняком моління, захворіли. І дуже серйозно. С. А. Венгер, Е. І. Ковальчук змушені навіть були певний час лікуватися в лікарні.

Моління Антін Поточняк організовував з режисерським хистом і неабияким розмахом. Одна з учасниць цих спектаклів розповідала:

— Мене викликали десь о сьомій ранку. Йшла я голодна, бо не можна було їсти. А Поточняк з невеликими перервами протягом цілого дня правив службу. Під час молитви на голову мені накинули чорну блузу, в хату напустили диму. Весь час я стояла на колінах. Ніби закам'яніла, здерев'яніла. Мені стало дуже погано...

Згодом ця жінка тяжко захворіла.

А жительки Стрия Н. К. Дратківська, О. Д. Цупак, Р. И. Ріпак після таких гарно поставлених молінь покинули свої сім'ї й дітей, які не захотіли йти в секту. Залишився на старість одиноким і 69-річний житель Перегінська М. Ф. Патрійчук...

Поточняк вів точний облік цим зруйнованим сім'ям. Приємно чоловікові, що недарма хліб їсть на землі. Адже вам, читачу, сподіваюсь, не спадало на думку, що Поточняк і секту ту затяв, і моління влаштовував отак собі за здоров будь. Ге, нема дурних. Брав грошенята, брав. І неабиякі. Навіть його щира прихильниця С. Гачинська розповідала: «За службу божу Поточняк брав 30—40 карбованців. Коли люди давали 3—4 карбованці, то він на ті гроші навіть не хотів дивитися».

Брав, як бачите, і «страшного суду» не боявся. Знав бо, що такого не буде. А боявся Поточняк суду народного. І всіляко уникав його. Та уникнути не вдалось.

Бо в нас так: називай себе хоч Гогою, хоч Магогою — це твоя справа. Але людям капості не роби. То не вільно.

Є. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Львівська — Івано-Франківська області.

Веселий об'єктив

Познайомтесь з новою рубрикою. Тепер Перець регулярно вміщуватиме веселі фото і не лише з життя тваринок. Люди теж мастаки потрапляти в смішні ситуації. А коли поруч буде товариш з фотоапаратом, він, безперечно, не пропустить нагоди зробити кілька кадрів.

Отож редакція звертається з проханням до фотокорів і фоторепортерів, до фотографів професіоналів і до фотоаматорів з таким проханням: не минайте своїми об'єктивами смішних випадків у житті! Не задумуючись — з н і м а й т е! Зняви ш и — п р о я в л я й т е! Проявивши — з а к р і п л я й т е! Закріпивши — д р у к у й т е! А надрукувавши — н а д с и л а й т е на адресу:

м. Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94, редакції журналу «Перець».

П а м' я т а й т е: кращі знімки п у б л і к у в а т и м у т ь с я, а кращі з кращих ще й п р е м і ю в а т и м у т ь с я!

Чекаємо ваших фото, дорогі друзі!

ПЕРЕЦЬ.

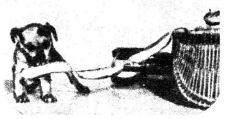

Без слів.

Приятелі.

Ілюстрації до їхньої демократії

ТУРБОТА НЕ ПРО БЛИЖНЬОГО...

Аж подив бере, коли подумаєш, до чого ж дітолюбні люди є на світі!

Ну, своїми дітьми клопотатися — то не штука: кожен це робить. А от коли чоловік із шкіри лізе, щоб чужим дітям майбутнє уготувати на білому світі, та ще й не простому, а «вільному світі» — ото вже штука. Це вже не кожен може.

Здавалося б; чи ж тобі, чоловіче, зі своїми нащадками клопоту мало, що ти ще чужими морочишся?! Аж ні! — майбутнє рідних синочків та внучків їх не дуже непокоїть. Вони у першу голову клопочуться про тих діточок, які для них — ані сватові, ані братові, ані, навіть, троюрідної тітки. Усе дбають, щоб дітьми тими медицина опікувалася, щоб училися вони щоб майбутнє було їм забезпечене.

Хоча б оту ж медицину взяти. Тож таки завдяки дітолюбцям з «вільного світу» в'єтнамські діти знаходяться під наглядом лікарів (фото № 1). Якби не американські бомби, то вони, нещасні, в лікарню не потрапили б.

Звичайно, за власними чадами «благодійників» теж лікарі наглядають. Але то так собі, між іншим, щоб, скажімо, у малого животик (не доведи, господи!) не розболівся...

Чи знову ж таки — навчання. Які тільки кошти не витрачаються на те, щоб чужі діти чогось навчилися! Гляньте-но (фото № 2), яку науку проходять південнов'єтнамські дитинчата! Для свого віку вони знають навіть забагато: уже, як бачите, навіть навчені руки вгору підіймати перед американськими солдатами.

Тим часом їх ровесники — діти «опікунів» — ще тільки «у війну» бавляться, або під опікою няньок безтурботно у пісочку порпаються. А це не те, таки ж зовсім не те.

Або, прошу вас, як то уже ладно та файно вишколений оцей дванадцятирічний американський хлопчина-негр! (фото № 3). Та й те сказати: під ретельним наглядом таких, як оце бачите, ревних та досвідчених учителів, при такому наочному приладді, яке тим учителям у руки дано, воно й не дивина.

Усе це — в ой-ой-ой яку копієчку влітає! На навчання своїх дітей стільки не тратять — усілякі там першокласні коледжі та університети з їх викладачами та професорами значно дешевше обходяться. (Яка щедрість!! Пропади вона пропадом!).

Але що вдієш, не випадає скупердягою бути, коли йдеться про майбутнє чужих дітей! Багатьом воно уже забезпечене: за майбутнє цього знівеченого американським напалмом південнов'єтнамського хлопчика (фото № 4) «благодійники» спокійні, хоч він тільки починає життя, та його майбутнє відоме: це — майбутнє каліки.

Усе, усе робиться для чужих діточок!

Але оця південнов'єтнамська мати з дитиною на руках (фото № 5) чомусь не радіє, чомусь не усміхається. Вона навіть дуже стривожена.

Аж дивно... Бо подивіться: адже президент Джонсон теж дитинку на руках тримає. Свого внука. (Фото № 6).

І хоч про майбутнє президентського внука ніхто, окрім самого дідуся та інших кревних, не дбає, президент радісно усміхається.

Видать, внукове майбутнє не дуже його непокоїть.

1

2

3

4

5

6

ПО ГРИБИ

ГУМОРЕСКА

Харитон Личак вернувся по роботі додому, навечерявся і заслужено раював. Угруз у круглий, наче вищерблений кадуб, м'який фотель, ввімкнув торшер і почухав собі під пахвою. В цю блаженну хвилину над дверима теленькнув дзвоник. Личак вийнявся з кадуба, пометляв піжамою до передпокою. Клацнув номерним замком, розчинив двері.

— Вам лист.

— Дякую, — одібрав у листоноші конверт і знову — під торшер. По непевному карлючкуватому почерку одразу пізнав — від батька, з Тетерваківки. Під кучмою в Личака нараз несміло ворухнувся острах: чи не скоїлося в селі якої напасті, коли вже старий надумав гнати йому депешу? Поквапки розконвертував лист, пробіг очима перші рядки і умиротворився. «Ми з матір'ю, — інформував батько в перших рядках листа,— хвалити бога, живі й здорові. Помалу совпаємося по хазяйству, тільки вже занудилися за тобою й Ольгою, бо давно не приїжджаєте». Далі йшлося про новини тетерваківського масштабу, довго перелічувалися поклони від дідів, бабів, дядьків, тіток — усіх родичів, сусідів і знайомих. Нічого особливого!.. Розчарувався Личак. Зате вкінці вичитав таке, що аж на ноги зірвався і мало торшера не пхнув!

— Ольго! — гукнув до дружини, яка мила тарілки. — Олечко-о-о! Та ти чуєш, що батько пише!..

Дружина ввійшла до кімнати. Очі в Харка палають, як електролампи! На лобі — піт од душевного піднесення.

— Слухай! — кричав нестямно. — Ти чула таке!.. «Повідомляю тебе, Харитоне, що теперечки грибів у нашому лісі — як гною! Хоч граблями їх греби! Дід Ошмак з онуком несли сьогодні два повні кошелі самих боровиків. Воно б наче й рано рости грибам, та, мабуть, літо для них видалося таке догідне.. На цьому слові бувайте здорові. Надумайтеся та й приїдьте коли-небудь, порадуєте нас, старих».

А треба вам знати, що Харко був грибником. Одчайдушним, запеклим, несамовитим! Гриби — його любов і радість, його пристрасть! Хлібом не годуйте Личака — дайте лісом з кошелем побігати!.. І слід віддати належне Личакові — гриби він шукав добре. Ви ще не набрели на жодного, а в нього півкошеля! Носом їх чує Харко, крізь землю бачить!

— Готуй, жінко, кошелі! — розпоряджався Харко. Ножі поклади! Ошмак припер боровиків, чула?..

— Ех ти, боровик! — незлостиво вкорила Ольга. — Тільки й їдеш до батьків, коли там гриби. І не пишеш.

— Сама б не вилиняла, якби написала.

— Вони од сина ждуть, а я невістка.

— Не один дідько?

— Один, та не один!

— Ну, годі тобі. Завтра субота, їдемо.

І таки поїхали. З кошелями. Кошелі, щоправда, не порожні. Гостинців накупили. Ольга навіть торта поклала. Їзда ж до Тетерваківки не довга — півтори години електричкою, та ще пішки годину від станції...

Батько у дворі чиргикав поперечною пилкою грушовий цурпак. Хто пробував сам те робити, — знає, як це незручно. Поперечкою треба вдвох.

У молодого Личака під брилем щось ворухнулося. Чи то співчуття до батька, чи самокритичність. Важко старому, а допомоги від сина, правду кажучи, чортма.

Обнялися, вітаючись. Батько по кошелях ковзнув хитрим оком, сховав за вусом усмішку.

— Молодці, що приїхали, — показав. — Бо матері вже віщі сни сняться. Ходіть до хати, а я зараз... Цурпак домучу. Призьба обвалилася, стовпця треба підставити.

— Давайте удвох, — схопився Харитон за пилку з другого боку.

Ольга подалася до хати, а тут свекруха з ганку:

— Ой, гостоньки дорогі! Ой, діточки! — обцілувала Ольгу, Харка і без передиху укрила мокрим рядном чоловіка: — Ба! Сказився старий! Діти ногою в хаті не стали, а він їх до роботи!

— Та яка робота, — боронився батько. — Стовпець допиляли та й по всьому. Ходімо, справді, в хату.

Мати заставила стіл полумисками. Батько одіткнув пляшку.

— Ну, будьмо!..

Харитон наштрикнув на виделку маринований грибок і замурчав од задоволення. Раз те, що закуска королівська, а друге — в його уяві одразу ліс, листя шелестить під ногами, і цей грибок уже не на виделці, а коло горішини, і він, Харко, прямує на нього і мліє од любові!..

— То кажете, — зжувавши ту любов, спитав батька, — кажете, гриби появилися?

— Ха-ха-ха! — наче в барабан забухав старий. — Е-хе-хе-хе! — і аж сльозу витер.

Личак з дружиною переглянулися. А мати — на батька:

— Цить, дурисвіте! — і до дітей: — Набрехав. Тижнів через два хіба появляться, як дощі пройдуть. Казала йому не писати — не послухав.

— Так я ж знаю, — реготав батько, — що ні чим його не виманиш із Києва, не заманиш у Тетерваківку. Лише грибами. І бач, на гриби клюнув! Ха-ха-ха!

Розчовпав Харко батькові хитрощі. Спочатку розгнівався, а тоді й собі в регіт. Ну, молодець батько! Психолог!.. Так йому, Харкові, й треба! Щоб не був свинею!.. А по гриби він тижнів через два однаково приїде!

Олександр ПАРХОМЕНКО.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

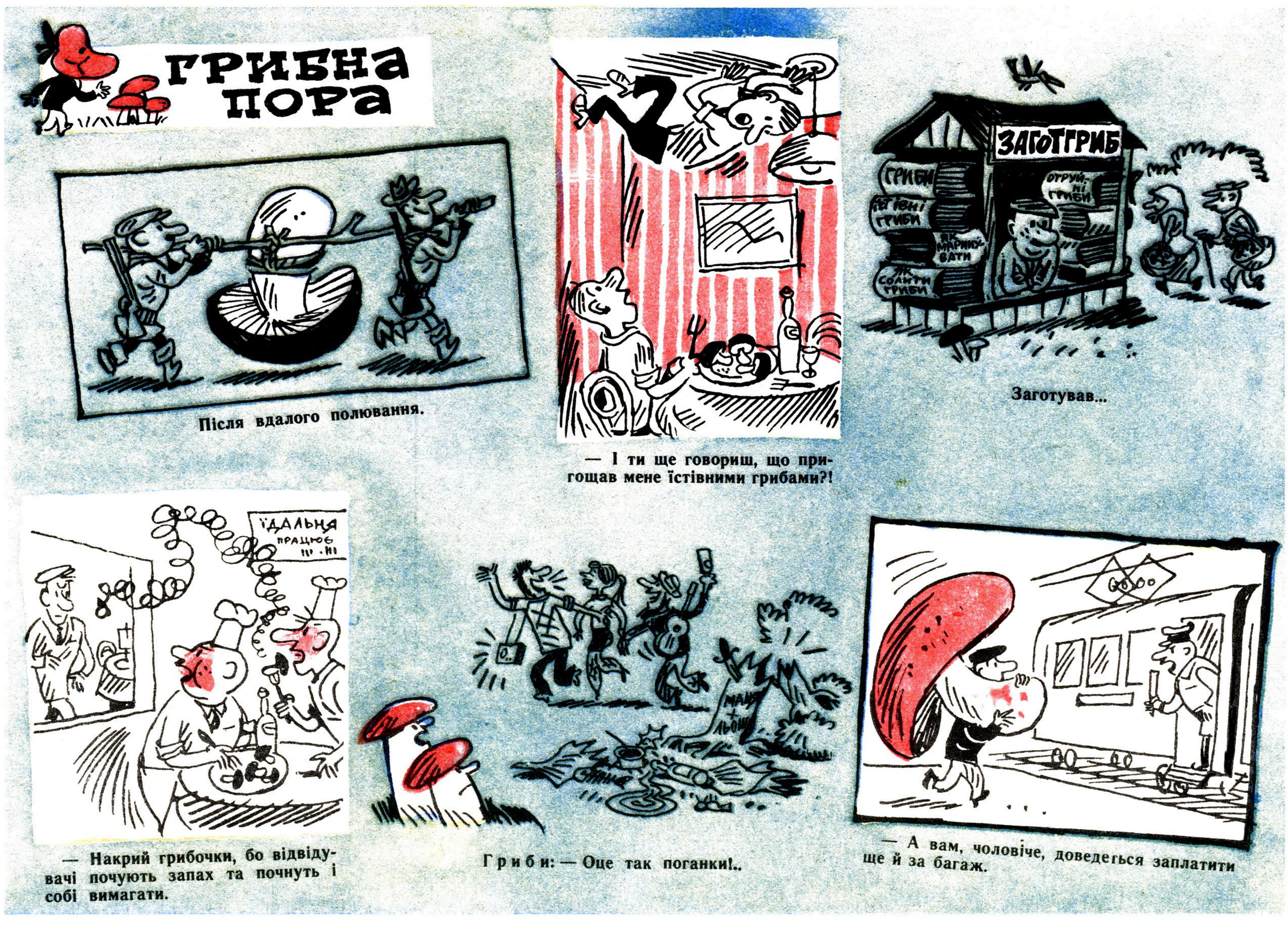

Після вдалого полювання.

— І ти ще говориш, що пригощав мене їстівними грибами?!

Заготував...

— Накрий грибочки, бо відвідувачі почують запах та почнуть і собі вимагати.

Гриби: — Оце так поганки!..

— А вам, чоловіче, доведеться заплатити ще й за багаж.

ПЕРЧЕНЯ

НЕ НА ВУЛИЦІ

— Ну, ну, не плач, ми знайдемо
і мамку й татка.
А на якій ти вулиці живеш, дівчатко?
Воно крізь сльози подивилося
на жінку:
— І не на вулиці живу я, а в будинку...

ЩОБ ПОВЧИЛАСЬ

— А що це в тебе, Галю, лялька
там на парті?
Чи вчення наше нічогісінько не варте?
А чи забула, що урок, а чи втомилась?
— Я принесла її, щоб і вона
повчилась...

М. ЯНКО.

ЗРОЗУМІВ

Учителька в класі Тараса ганьбила
— Це знову ж бабуся задачу зробила?!
— А хто ж мені зробить? Чужі, може, тьоті,
Як тато і мама завжди на роботі!

РОЗВ'ЯЗАВ

У класі задачу розв'язують діти,
Як п'ять картоплин на шістьох розділити.
Учитель: — Скажи, що робити, Іване!
— Це ж просто. Зробити пюре картопляне.

Г. ДМИТРЕНКО.

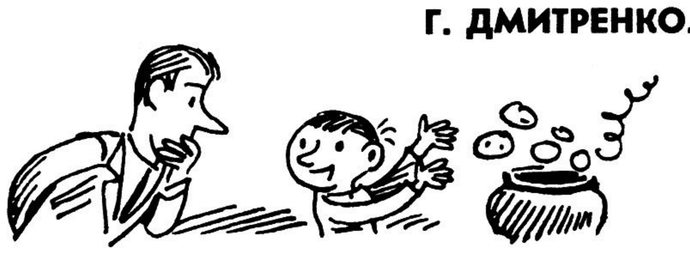

ШАПКА-НЕВИДИМКА

— Хто розбив тарілку синю,
Чашок аж чотири?..
І шукає мама сина
По кутках квартири.

Не сховатись—видно всюди
Дімку-розбишаку.
Він на голову насунув
Татусеву шапку.

Затулила шапка очі,
І радіє Дімка,
Уявляє, що на ньому
Шапка-невидимка.

Григорій БІЛОУС.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЯК ЗДОГАДАЛАСЬ!

— Ти чом щоденника приховуєш, Андрійку,
Мабуть, приніс сьогодні знову двійку?
— Атож, — Андрій розвів руками, —
І як ото ви здогадались, мамо?

Кость ОВЕРЧЕНКО.

ГУМОРЕСКА

Галя ввімкнула телевізор. Промовець не тільки судомно тремтів на екрані, а ще й обізнано розтлумачував глядачам права і обов'язки подружжя, розповідав про тривалі і короткочасні, як дощі, шлюби, з'ясовував причини розлучення громадянина К. з громадянкою Б. і громадянина В. з громадянкою Г. Виявляється, Б. з К. назавжди розкланялися у залі суду тільки тому, що познайомились в автобусі. Цей умовивід збентежив Галю. «Мабуть, подумала, й між нами така незугарність вийшла через оце транспортне знайомство. І ми з Сонею Львівною теж познайомились у трамваї...»

І трамвай цей, і знайомство, і усі його наслідки — все наново переживала Галя і вже не слухала промовця...

А трамвай пересікав місто. Галя не сідала — боялася пом'яти нову сукню. Чорну, у великі білі горошини. Крій вільний. Лінії прямі. Сукня й справді виглядала привабливо, бо звідусіль злі-талися, липли до неї спостережливі погляди жіноцтва. Особливо прискіпливо виміряла Галю огряднувата жінка, що пухкою рукою підтримувала кумедний капелюшок.

Огряднувата усмішку зробила. До Галі. Ще одну. А потім вже й заговорила. Так зичливо, так приязно, ніби й ціле життя зналися.

— Сукня ваша дуже вам до лиця. Елегантно. Скромно. Тільки... для ансамблю тут чогось, — змовницьки прищурила око, — тут чогось бракує...

— Чого саме? — не втрималася Галя.

— Я знаю чого. На цьому зуби з'їла, — незнайомка блиснула низкою золотих зубів. — Капелюшка. Капелюшки — модні. До всіх суконь. А до вашої — з чорної тканини, також у білі горошини, тільки дрібніші.

— А де його візьмеш, — зітхнула Галя.

— Не бідкайтесь. Пораджу. Допоможу. З охотою. Такій дівчині — з охотою і задоволенням. Купіть два метри такої тканини (криси треба косо кроїти) і — до мене. Ось адреса нашої майстерні. Зроблю з вас лялечку.

У чорній сукні у великі білі горошини, у чорному капелюшку у маленькі білі горошини стояла Галя біля касирки, розраховувалась за роботу і прикидала, в які витрати ввігнав її «ансамбль». А збоку стояла Соня Львівна і дивилася на Галю так закохано, так закохано, ніби у житті більше нікого не кохала.

— Спасибі вам, — дякувала Галя.

А Соня Львівна дивилася на неї так закохано, так закохано... «Таке щодня не трапляється», — подумала зніяковіла Галя, і заглянула в сумочку. Взяла карбованця. Але ж Соня Львівна була так закохана. Галя склала удвоє трійку і:

— Спасибі вам.

Соня Львівна з гідністю прийняла подяку і, як людина вихована, подивилася, чим саме Галя поповнила її кишеню. Задоволено радила:

— Капелюшки — модні. До різних суконок. Купуйте тканину — і до мене. Зроблю з вас лялечку. З охотою. Для такої дівчини...

Котрій не хотілося б виглядати лялечкою?! Ще б пак! Та... До кожної сукні — капелюшок. Якби то капелюшки замінили і сніданки, і обіди, і вечері, і... А може, готовий можна підібрати? Бо ж закохані очі Соні Львівни з такою швидкістю опорожнюють гаманець...

Отак міркуючи, Галя ввійшла в універмаг. Капелюшки! Дзеркала. Жінок більше, ніж дзеркал. Та протиснутися можна. І протиснулася. Свій капелюшок збоку поклала і взялася приміряти. Білий припасовувала. І блакитний. Щось не скидається на лялечку. Махнула рукою — годі дурницями займатися. Взяла свій чорний у білі горошинки — і на голову. Та якраз із вигуком: «Оцей буде мій, плачу гроші!» — присадкувата жінка відштовхнула Галю від дзеркала, обіруч зірвала з її голови витвір Соні Львівни — і силоміць почала натягати його на свої скуйовджені пасма.

— Що ви робите? Це мій капелюшок, — кинулася до неї Галя.

— Це ще невідомо — чий, — милуючись собою перед дзеркалом, підсміхалася покупниця. — Ще подивимося — чиїм він буде. Продавець, скільки коштує цей капелюшок? Я його беру.

— Це мій капелюшок! Я у ньому прийшла! Продавець, будь ласка, внесіть ясність.

— Я вношу тільки капелюшки, а не ясність. В чому там справа? — ліниво запитала.

— Це мій капелюшок!

— Він буде моїм — я першою сказала: «беру».

До двох голосів, швидко, як на сполох, приєднувались інші.

— Чуєте, ця дама вкрала у дівчини капелюшок.

— Не дама вкрала, а дівчина хотіла вкрасти у магазині, а дама спіймала її на гарячому.

— Так, я можу засвідчити, що капелюшок належить їй, — вказуючи на Галину суперницю, авторитетно і з притиском заявила білява жінка з двома чорними парасольками. Ми разом входили в універмаг, і я бачила, що вона була в цьому капелюшку.

— Мій? — жінка у Галиному капелюшку взялася в боки. — Дивіться на неї: вона мене бачила. Та я тільки збираюся його купувати. А я, між іншим, теж вас бачила при вході і, між іншим, без парасольок.

— Чули? Вкрали не тільки капелюх, а й дві парасольки. Пильнуйте сумки! — долетіло збоку.

— Так от: або ви, продавець, берете гроші за капелюшок, або мене вже нема. І капелюшка, — покупниця набирала рішучо-войовничого настрою.

— Як?! Продавець, прошу вас: припиніть це безглузде непорозуміння.

Продавець підійшла ближче, взяла капелюшок, обмацала його і суворо запитала:

— Де ярличок?

— Який ярличок? Та ви ж маєте знати, якими товарами торгуєте... Це мій капелюшок. Мені його зробили в майстерні. Соня...

— Годі. Не заплутуйте справи ще якоюсь Сонею. Я вчора тільки прийняла відділ. Хіба тут усе запам'ятаєш. Після роботи з'ясую із завідуючою, — і білі горошини війнули під прилавок.

Капелюшок з пом'ятими, мов лопухове листя, крисами, вірніше те, що ще вчора було модним капелюшком, повернули Галі наступного дня.

Жаль капелюшка. Може, Соня Львівна ще його підправить якось.

— Ви що, голубонько, футболістка? — здивувалася майстер.

— Я?

— Бачу по капелюшку, що м'яча головою брали. Та все можна виправити. Купіть два метри такої ж тканини (криси треба косо кроїти) і — до мене. Капелюшки — модні. А оцей ще можна використати. На палицю — і опудало для горобців.

...У трамвай Галя зайшла похмура. Згадувала чомусь мамине повчання, що випадкові знайомства до добра не приводять. От і з Сонею Львівною так вийшло. А тут — юнак люб'язно попросив:

— Будь ласка, передайте на квиток.

— Не займайте, — закипіла Галя. — Що, познайомитися закортіло? Знаємо ці штуки, навчені...

— Що ви? Пробачте, якщо...

— Не марнуйте часу. Нічого не вийде.

Юнак розгублено стенув плечима. Перезирнувся з іншими пасажирами. Заповзято-смутно мовчали всі і поглядами обминали Галю.

А капелюшки — справді модні.

Євгенія БОЖИК.

м. Львів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Самодіяльну операцію «жезл» провели архіретиві працівники Конотопського (Сумська область) райвідділу міліції — дільничний уповноважений Белаш і державтоінспектор Топчієв.

Міліцейським жезлом вони безпідставно перетяли шлях машині швидкої допомоги, у якій їхали лікарі на невідкладну хірургічну операцію.

На прохання і доводи лікарів Белаш і Топчієв відповіли грубістю.

Про це надійшов лист до редакції «Перця».

Заступник начальника Управління міліції Міністерства охорони громадського порядку УРСР т. Кузьменко повідомив, що ці факти повністю підтвердились.

За безпідставне затримання машини, що везла медичних працівників, і за проявлену грубість Белаша і Топчієва з органів міліції увільнено.

За незадовільний стан виховної роботи серед особового складу на начальника Конотопського райвідділу міліції т. Неселевського і його заступника т. Щербаченка накладені стягнення.

Шановний Перче!

Пишуть тобі «приймаки» — працівники Зачепилівської районної друкарні, яка ось уже другий рік міститься у лабораторії хлібоприймального пункту. Приміщення у нас наче той склад: тут тобі і лінотипи, і друкарські машини, і папір, і каністри з бензином — тісно так, що й повернутися ніде. А тим часом у райцентрі швидкісними методами вже десятий рік зводять Будинок культури, де намічено розмістити і нашу друкарню. І начальник Харківського БМУ будівельного тресту Міністерства побутового обслуговування населення УРСР тов. Воловенко заявив, що він той Будинок врешті-решт доведе до ладу. І може б таки довів, але ненароком забув про свою обіцянку.

Чи не міг би ти, Перче, роз'яснити тов. Воловенкові, що коли забудько діє як казковий персонаж, це кумедно і смішно, а коли забудько обіймає службову посаду — декому вже не до сміху...

КОЛЕКТИВ ЗАЧЕПИЛІВСЬКОЇ РАЙОННОЇ ДРУКАРНІ.

Харківська область.

У м. Бердянську на вулиці Мічуріна є залізничний переїзд. Колись тут був шлагбаум. Тоді через переїзд ходив транспорт. Потім начальник управління Придніпровської залізниці т. Коломийцев сказав, що переїзд непередбачений. І його закрили наглухо. Скільки ми не стукаємо у всі залізничні інстанції — не чують.

Порадь, Перче, до кого стукнути, щоб отой непередбачений переїзд став передбаченим?

І. СИНИЦИН.

м. Бердянськ
Запорізької області.

Скажи, будь ласка, чи доводилося тобі коли-небудь носити штани, пошиті в 17 столітті? Якщо не доводилося, то звернися на швейну фабрику імені Володарського м. Вінниці, там пошиють. Останнім часом фабрика розпродує штани, випущені ще в 1698 році. Якщо не віриш, то поглянь на ярлик, який я тобі надсилаю. А штани залишаю собі. Незабаром Новий рік. Знадобляться.

Ф. ПЕРЕПЕЛИЦЯ.

с. Харківка
Маньківського району
Черкаської області.

Ось послухай, що трапилось на нашій вулиці! Була вулиця як вулиця. Чиста. Брукована. Зелена. Та от почали її копати. Потім перекопувати. Спочатку під каналізацію. Потім під електрифікацію. Далі під газопровід. І, нарешті, під водопровід. Геть чисто всю порили. Бруківку поламали. Так і покинули. У суху погоду на ній пилюка стоїть хмарою — дихати нічим. А в дощ розливається вона морем-калюжею: вся механізація буксує, а все живе потопає...

Не знаємо, Перче, як там міськкомунгосп, а ми, полтавчани, червоніємо перед пам'яттю одного з визволителів Полтави — генерала Зигіна, ім'ям якого названо вулицю. Нам дуже соромно і перед живими за такий пейзаж у центрі славної Полтави.

Г. КУКУШКІН,
голова вуличного комітету.

У своїй телепередачі (№ 16 за 1967 р.) ти показував мебльовий магазин села Луб'янки. Так після тієї передачі магазин як корова язиком злизала. Завідуючий відділом капітального будівництва Київської облспоживспілки своїм власним язиком пообіцяв: «Не встигнете оглянутися, як виросте новий магазин, наче цяцька».

Та скільки ми не оглядалися, видно тільки обіцянку-цяцянку. А під цяцьку-магазин навіть фундаменту не закладали.

Може, ти, Перче, розтлумачиш керівникам облспоживспілки, що слова-обіцянки — це одне, а магазини-цяцянки — зовсім інше.

М. ПРОХОРЧУК.

с. Луб'янка
Бородянського району.

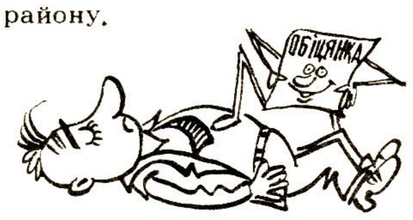

Мал. Й. КОГАНА

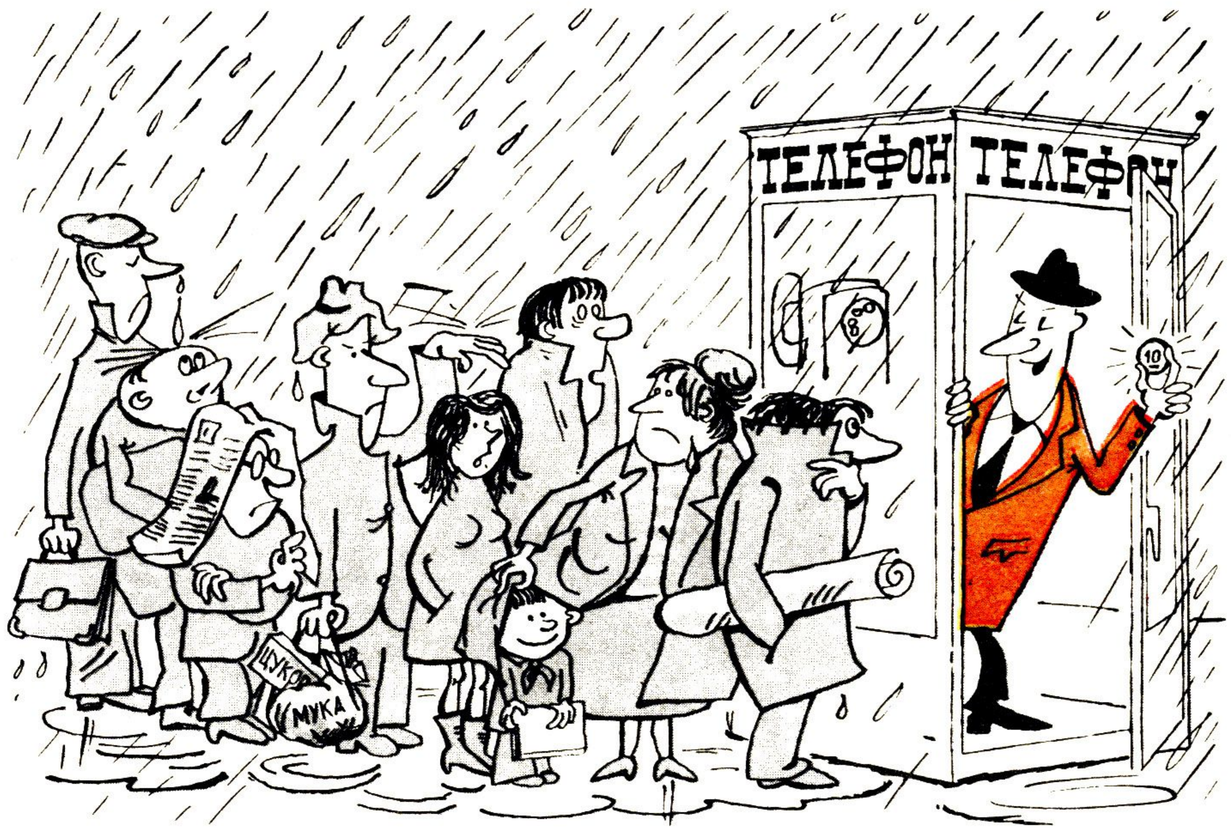

— Чи не розміняєте ви мені 10 копійок для автомата?

З нотаток фенолога

АРКТИЧНИЙ ВІТЕР

Перші ознаки зими на будівництві побутового центру в III мікрорайоні Водопаркового масиву м. Києва появилися ще торік улітку. Арктичний вітер з відділу капітального будівництва міськради викликав різке зниження температури на будівельному майданчику. Об'єкт було визнано не основним. Будівництво побутового центру заморозили.

Навколо замороженого об'єкта регулярно змінювалися пори року. Буяла весна. Виступав «Перець». Рясніло літо. Ремствували мешканці. Золотилася осінь. Сипалися скарги. І лише на будівельному майданчику цілий рік тріщав мороз.

У зв'язку з цим у населення III мікрорайону Водопарку почали прокидатися мандрівні інстинкти. Мешканці нових кварталів кочують по сусідніх масивах і по центру міста у пошуках сірників і перукарень, поліклініки і ремонтної майстерні, пошти і молока...

Вони, як писали ми ще навесні цього року (№ 7 журналу) «втратили в чергах і побігеньках 7.280.000 годин дорогоцінного часу. А скільки настрою, скільки нервів!»

На сьогодні кількість втрачених годин перевалила вже за десять мільйонів. А втрати настрою і нервів ніякому обліку не піддаються.

А крижаний вітер з відділу капітального будівництва Київської міськради дме з однаковою силою ось уже другий рік. Спорудження побутового центру в III мікрорайоні Водопаркового житлового масиву на очах у всіх береться вічною мерзлотою.

СТАРИЙ ФЕНОЛОГ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Продавець Братолюбівського сільмагу № 1 Долинського району Довгаль Т. Ф. робила різні незаконні маніпуляції та комбінації. То вона ціни завищить, то вже ношені товари продає, то з-під прилавка лише знайомим щось дає.

Пайовики написали про це до редакції нашого журналу.

Як повідомив начальник відділу цін і рентабельності Кіровоградської облспоживспілки т. Беляєв, такі факти справді мали місце.

За порушення правил торгівлі Довгаль Т. Ф. з роботи знята.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

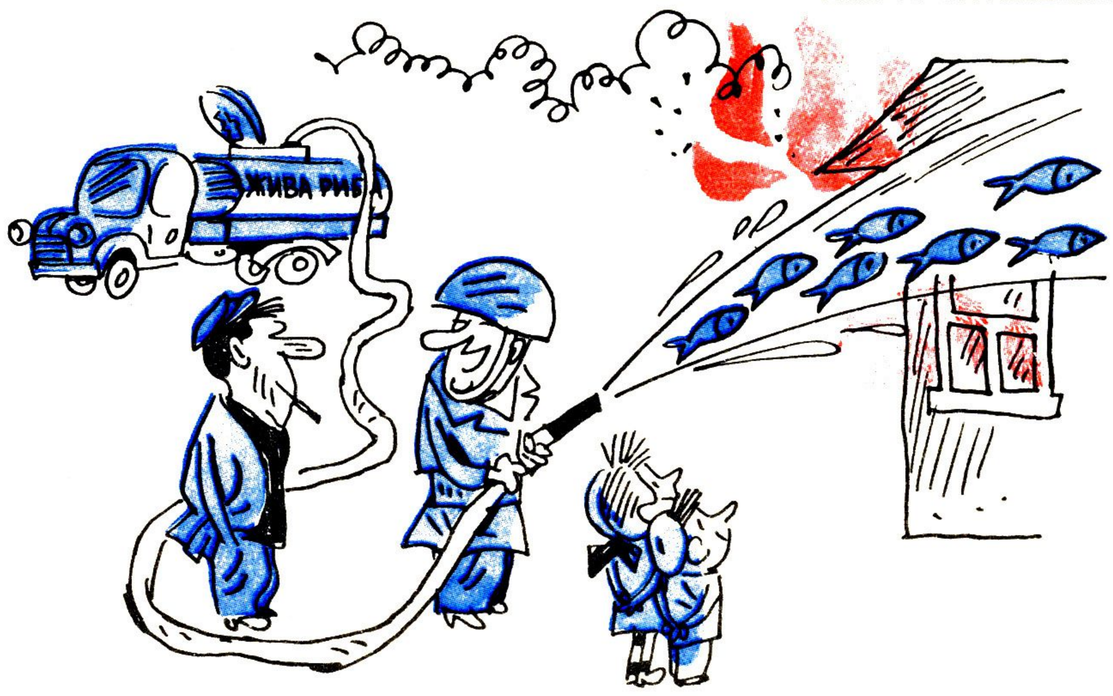

— Спасибі, що виручив, а то води не вистачило.

Писар пише, ще й малює...

Ох і пише! Ох і малює! Ви лише почитайте, що він понаписував-понамальовував у славнім місті Миколаєві:

Писарчука отого вподобали чомусь і миколаївські суди, що й підтверджується·

Видно, працівникам судів до душі припала його словотворчість: вмудрилася, бачте, людина сотворити з Миколаєва Миколаєв і розкопати десь «м. Николаев Миколаївської області».

А ось ще один його витвір:

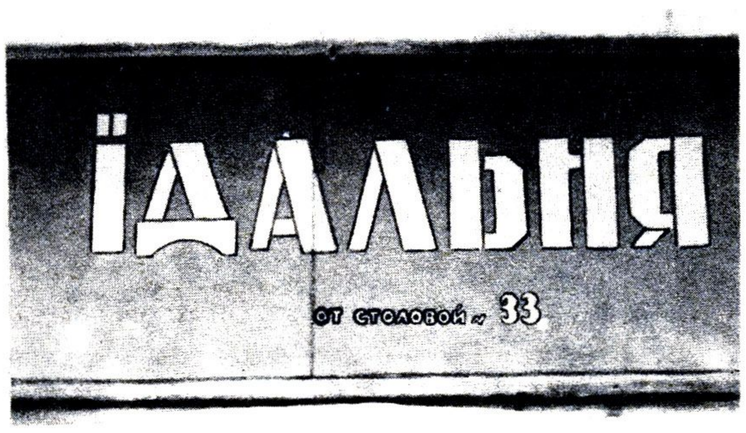

Ну, це ще можна зрозуміти: «Ідальня от столовой» — то ніби фірмове блюдо: вінегрет по-миколаївському. Мовний, звісна річ, вінегрет.

І в Кривому Розі знайдете його творчість.

Досі ми наївно думали, що є уцінені товари, що є знижені ціни на товари, а є ще, бачите, й отаке диво, як «знижені товари».

Приклав той писарчук руку й до цього ось фантастичного витвору, який примостився на приміщенні виконкому «гурзуфський селищної ради... Ялтинськой міськради Крьмськой області».

Пошуки того писарчука привели нас на Тернопільщину. Але до самого Тернополя ми так і не доїхали, бо тут, поблизу будівництва гуртожитку Тернопільського бавовняного комбінату на шлагбаум наткнулися. А на ньому страшний напис:

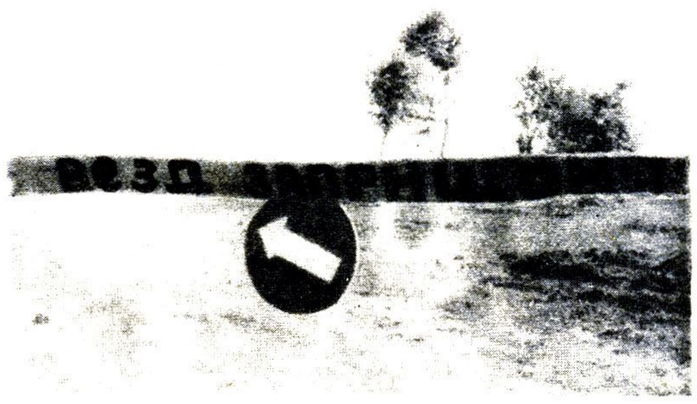

Глянули ми, перелякалися та й од того «везду» назад дременули...

перець

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Журнал «Перець» № 19 (797) (на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

Підписано до друку. 20.IX. 1968 р.

БФ 11259. Зам. 04944. Тираж 1571000. прим.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94

Для телеграм: Київ, Перець.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Папір 70×108⅛. 1 пап. арк. 2 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «А ви — кажете...» — так називався фейлетон («Перець» № 6), у якому йшлося про недоліки в організації прийому громадян у Вінницькому міськвиконкомі.

Секретар Вінницького обкому КП України т. Фурман повідомив редакцію, що фейлетон обговорено на засіданні виконкому міськради. Факти, вказані в фейлетоні, визнано правильними. Накреслено заходи до поліпшення розгляду листів трудящих і прийому громадян у міськвиконкомі та його відділах.

★ Про те, що приміський поїзд «Кременчук—Мазурівка» завжди переповнений, а на скарги пасажирів начальник Полтавського відділення Південної залізниці т. Трусов лише відписується обіцянками, — говорилося у «Перці» № 10, у замітці «Вагони-невидимки».

Після виступу «Перця» начальник пасажирської служби Південної залізниці т. Ревін повідомив, що для забезпечення нормальної перевозки пасажирів состав згаданого поїзда поповнено двома вагонами.

Індекс 74393

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

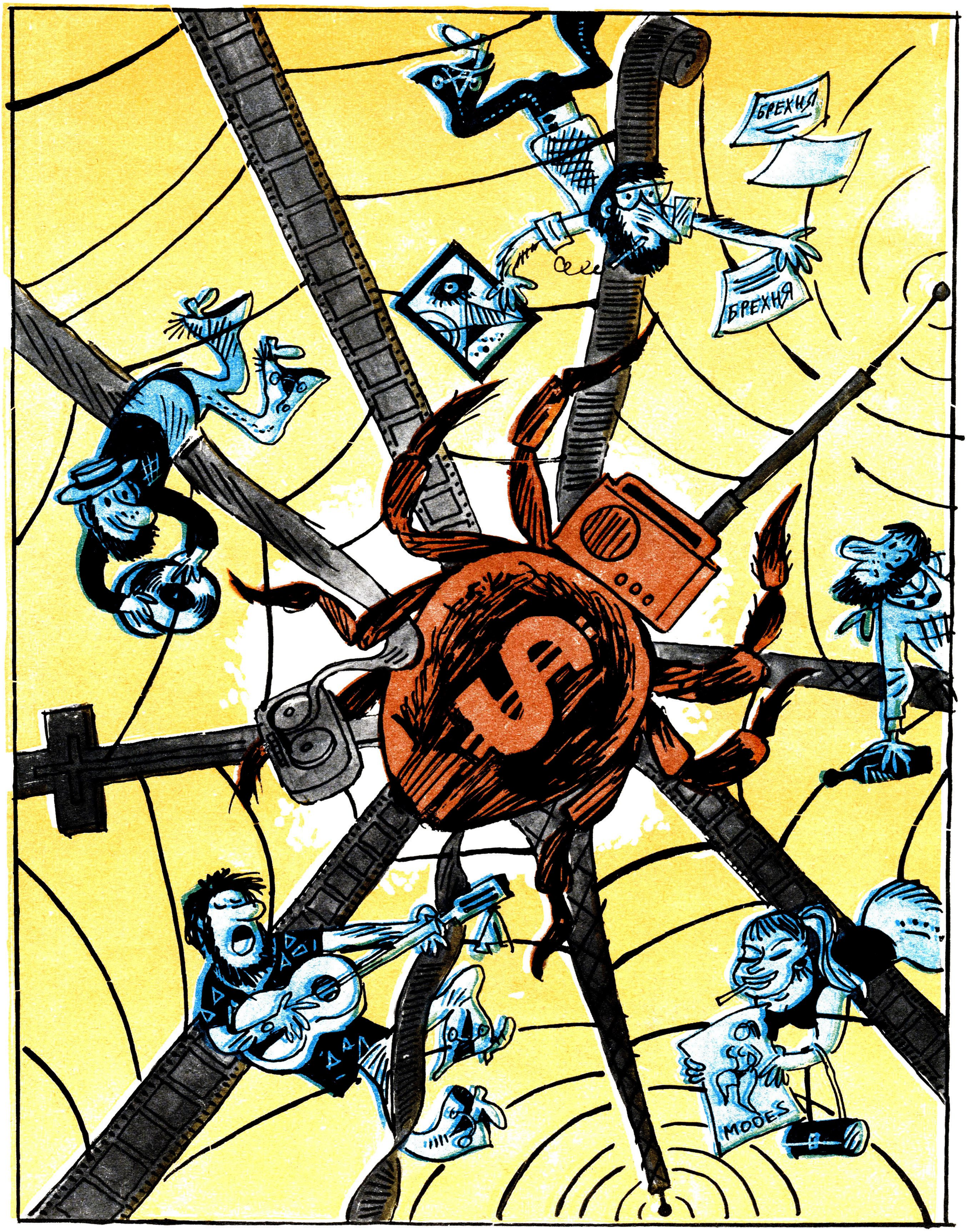

ЗАПЛУТАЛИСЬ...